

ВИЛЕНСКІЙ ВѢСТНИКЪ

ОФИЦИАЛЬНАЯ ГАЗЕТА.

„ВИЛЕНСКІЙ ВѢСТНИКЪ“ выходит по ВТОРНИКАМЪ и ПЯТНИЦАМЪ.

УСЛОВІЯ ПОДПИСКИ:

Цена за годъ	10 р.
„ за полъ года	5 „
„ за четверть года	2 „ 50 к.
„ за мѣсяцъ	1 „

Въ объявленіяхъ платится за строку 17 к. сер.

Контора редакціи въ Вильнѣ, на Дворцовой улицѣ, въ Гимназіальномъ домѣ.

СОДЕРЖАНІЕ:

Часть официальная: Перемены въ службѣ чиновниковъ.—Циркуляръ управляющаго министерствомъ внутреннихъ дѣлъ.—Вильно.

Иностранная извѣстія: Общее обозрѣніе.—Италія.—Франція.—Англія.—Австрія.—Пруссія.—Телеграфныя депеши.

Литерат. отдѣлъ: Виленская хроника.—Бенедиктъ Станкевичъ.—Правдоиспытательныя очерки—гр. Л. Потockаго.—Выдержки изъ газетъ и журналовъ.—О выкупѣ.—Письма: Тадеуша Падальи, изъ Вены, изъ Италіи, изъ Житомира, изъ Кенигсберга и изъ Риги.—Смѣсь.—Текущія извѣстія.—Виленскій дневникъ.—Объявленія.

ЧАСТЬ ОФИЦИАЛЬНАЯ.

С.-Петербургъ, 7-го іюля.

Высочайшимъ приказомъ, по 1-му отдѣленію собственной ЕГО ИМПЕРАТОРСКАГО ВЕЛИЧЕСТВА канцеляріи, 28-го іюня 1861 г., согласно прошеньямъ отъ должностей министра народнаго просвѣщенія—дѣят. тав. сов. Ковалевскій, по разсмотрѣнію здравію, съ оставленіемъ членомъ государственнаго совѣта, и товарища министра народнаго просвѣщенія—таин. сов. Мухомовъ; съ оставленіемъ сенаторомъ и въ придворномъ аванси, равно членомъ главнаго управленія цензуры и почетнымъ опекуномъ С.-Петербургскаго опекунскаго совѣта.

Членами отъ правительственнаго совѣта по Виленской губерніи, на основаніи 101 ст. Пол. о губ. и уѣзд. по крест. дѣл. учред. публичн. 4) Трокскій земскій и землемѣръ, членъ совѣта Чернышевскій и 2) состоящій при Виленскомъ гражданскомъ губернаторѣ чиновникъ для особыхъ порученій коллежскій секретарь Колыновскій; изъ нихъ первый для вѣдѣній въ мировыхъ сѣздахъ Трокскаго, Виленскаго, Лидскаго и Ошмянскаго, и второй, Виленскаго, Дисненскаго и Свенцянскаго уѣздовъ.

Назначенъ старшій чиновникъ особыхъ порученій при начальникѣ Ковенской губерніи надворный совѣтникъ Иванъ Прокоръ—членомъ отъ правительства мировыхъ сѣздовъ по Ковенской губерніи. Исправ. долж. сѣдательствъ по г. Ковно коллежскій секретарь Александръ Прокоръ—старшій чиновникъ особыхъ порученій при начальникѣ губерніи, Искаючисъ изъ списковъ умершихъ: Поневежскій земскій исправникъ надворный совѣтникъ Субботкинъ.

2-го іюня: Минской губерніи, по указамъ: Писемко—мировымъ посредникомъ; губернской секретарь Юрій Осмоловскій, отст. поковникъ Михаилъ Сѣвѣжскій, коллежск. регистр. Александръ Чеховскій, Викентій Терещинъ, отставн. пор. Иванъ Нежубовичъ и колл. секр. Казиміръ Скирмунтъ; кандидатами къ нимъ: отст. штабс-ротм. Герардъ Корсакъ, починитель сельскихъ

запасныхъ магазиновъ Станиславъ Скирмунтъ, отст. инженер-штабс-капитанъ Густавъ Курженскій, Людвикъ Крашевскій, Владиславъ Нежубовичъ и отст. штабс-ротм. Кесаръ Олешъ и Новогрудскому—мировымъ посредниками: флота лейтенантъ графъ Михаилъ О-Руръ, шт.-ротм. Ипполитъ Митиневскій, шт.-ротм. Густавъ Гартингъ, пор. Оттонъ Бохвицъ, колл. регистраторы: Фомъ Шеневичъ и Александръ Данейко; кандидатами къ нимъ: Николай Волескій, колл. регистр. Константинъ Чечотъ, колл. секр. Люцианъ Магнусевскій, колл. регистр. Левъ Мержевецскій, губ. секр. Адольфъ Кобылянский и пор. Владиславъ Вержбовскій.

Циркуляръ г. управляющаго министерствомъ внутреннихъ дѣлъ къ гг. начальникамъ губерній: о смѣняющей оброчно-барщинной повинности, (19 іюня 1861 г. N. 36).

Въ отвращеніе тѣхъ недоразумѣній, которыя возникли отъ неопредѣленности смѣняющихъ оброчно-барщинныхъ повинностей, гг. начальникамъ губерній было сообщено высочайшее утвержденное 14-го апрѣля постановленіе главнаго комитета объ устройствѣ сельскаго состоянія, которымъ, между прочимъ, поручено начальникамъ губерній и губернскимъ предводителямъ дворянства приглашать помѣщиковъ имѣній со смѣняющей повинностью къ немедленному введенію уставныхъ грамотъ или къ пониженію повинностей, соответственно способамъ крестьянъ.

рогъ *). Онъ же предложитъ въ своемъ сочиненіи средства, какъ избѣгнуть несчастія отъ приведенныхъ имъ обстоятельствъ.

Сочиненіе это, по нашему мнѣнію, должно быть настольною книгою всякаго агента желѣзной дороги, въ рукахъ котораго безопасность не одного человѣка.

Отъ желѣзной дороги къ телеграфу переходъ не великъ. Громы, который посѣщали Вильно не разъ въ послѣднее время, отозвался, сколько мы слышали изъ вѣрныхъ источниковъ, весьма разрушительно и на телеграфической линіи между Вильно и Минскомъ. Именно въ концѣ іюня близъ станціи Каменный Логъ, въ 35 верстахъ отъ Вильно, громомъ разбито 4 столба. Замѣчательно, что проволока не была прервана и два столба разбиты по поламъ въ самой серединѣ. Заслуживаетъ вниманія и то обстоятельство, что, какъ насъ увѣрили, въ прошлое лѣто ударъ грома произошелъ въ этомъ же мѣстѣ. Не думаемъ приписывать этому какую нибудь аналогію, но въ дѣлѣ такъ мало изслѣдованномъ, какъ теорія дѣйствій грома, каждая мелочь можетъ получить значеніе.

Собственно въ Вильнѣ, вотъ уже нѣсколько недѣль, какъ насъ навѣстили почти тропическія жары: термометръ Реомюра нѣредко показывалъ на солнцѣ + 32°. Этимъ объясняется почему громъ сдѣлалъ у насъ гостемъ довольно частымъ. Но мы такъ сильно вѣрны въ гармонію всѣхъ явленій природы, что признаемъ громъ, не смотря на всѣ разрушительныя attributy, дѣломъ спасительнымъ, ибо при данныхъ, при которыхъ является громъ, всякая другая метаморфоза была бы несомнѣнно болѣе разрушительною, болѣе гибельною. Мы часто задавали себѣ вопросъ—почему многіе охватываютъ паническій страхъ, какъ скоро ударитъ громъ? Правда, разрушительное дѣйствіе его ужасно, но въ дѣлѣ случаевъ пораженія молніею, какъ показало опыты, бывають гораздо рѣже, нежели случаи пораженія отъ другихъ обстоятельствъ, которыя повторяются ежедневно передъ нашими глазами. Въ дѣлѣ паничества, отъ неосторожнаго ушиба и проч.,—относительно погибаетъ болѣе жертвъ, а между тѣмъ много ли такихъ, которые зная это, удерживаются отъ излишняго употребленія напитковъ или рѣшались ходить ощупью, чтобы случайно не сломать себѣ шею.

Нельзя приходитъ намъ на мысль несчастный случай, который имѣлъ мѣсто 7 іюля въ Виленской улицѣ: трехлѣтній ребенокъ упалъ со втораго этажа на тротуаръ, ударившись грудью на столбикъ. На ужасный крикъ выбѣжала мать, и застала, не зная, къ счастью или несчастію,—ребенка еще живымъ. Не рѣшаемся описывать впечатлѣнія, которое произвело это ужасное паденіе на случайныхъ зрителей. Въ минуту, когда пишемъ эти строки узнаемъ, что послѣ поданной помощи, ребенокъ этотъ подаетъ надежды къ выздоровленію.

Въ заключеніе настоящей хроники, на юмористическое твореніе директора Виленскаго театра г. Шлагера,

*) Tableau des causes qui produisent les accidents sur les chemins de fer d'après la classification de M. Fernandes de Castro.

KURYER WILEŃSKI

GAZETA URZĘDOWA.

„KURYER WILEŃSKI“ wychodzi co WTOREK i PIĄTEK.

WARUNKI PRZEDPŁATY.

Cena roczna	rs. 10
„ z przesyłką	12
„ półroczna	5
„ z przesyłką	6
„ kwartalna	2 k. 50.
„ z przesyłką	3
„ miesięczna	1

Za ogłoszenia płaci się za każdy wiersz druku po kop. 17.

Biuro redakcji w Wilnie, przy ulicy Biskupiej (Dworcowej), w murach po-unwersyteckich.

T R E Ś Ć.

Dział urzędowy: Zmiany w składzie urzędników.— Okolnik p. zarządzającego ministerstwem spraw wewnętrznych.— Włino.

Wiadomości zagraniczne: Pogląd ogólny.—Włochy.—Francja.—Anglia.—Austria.—Prusja.—Depesze telegraficzne.

Dział literacki: Kronika Wileńska.—Benedykt Stankiewicz.—Szkice obyczajowe.—L. hr. Potockiego.—Przegląd pism czasowych.—Listy: Tadeusza Padaley, z Wiednia, z Włoch, z Żytomierza, z Królewca i z Rygi.—Rozmaitości.—Wiadomości bieżące.—Dziennik Wileński.—O, lozenia.

DZIAŁ URZĘDOWY.

St.-Petersburg, 7-go lipca.

Przez Najwyższy rozkaz w 1-m wydziale własnej JEGO CESARSKIEJ M. SCI kancelarii, d. 28 czerwca uwolnieni na własną prośbę od obowiązków ministra narodowego oświecenia—rzeczywisty rada tajny Kowalewski z powodu starzenia zdrowia, z pozostawieniem członkiem rady państwa, i towarzysza ministra narodowego oświecenia radca tajny Mucznakow, z pozostawieniem senatorem i w obowiązku dworskim, jako też członkiem głównego zarządu cenzury i opiekunem honorowym rady opiekuńczej w St. Petersburgu.

Mianowani członkami zjazdów pojedynczych w gubernji Wileńskiej, na mocy 101 art. ust. o gubernialnych i powiat. urzędach do spraw włościańskich: 1) Trocki ziemski sprawnik radca dworu Czerniawski i 2) liczący się przy Wileńskim gubernatorze cywilnym urzędnikiem dla szczególnych poleceń sekretarz kolegjalny Kolański i pierwszy z nich ma zasiadać w zjazdach pojedynczych Trockiego, Wileńskiego, Lidzkiego i Oszmianskiego, drugi zaś Wilejskiego, Daińskiego i Świeciańskiego powiatów.

Zostali naznaczeni starszy urzędnik do szczególnych poleceń przy naczelniku gubernji Kowieńskiej, radca dworu Jan Prekier—członek od rządu urzędów pokoju gubernji Kowieńskiej. Polniący obowiązki sądowego śledczego w m. Kownie, sekretarz kolegjalny Aleksander Prekier—starszym urzędnikiem do szczególnych poleceń przy naczelniku gubernji Kowieńskiej. Z powodu śmierci wykreślony został z listy służbowej Poniewiecki sprawnik ziemski, radca dworu Subbotkin.

Czerwieca 2-go, gubernji Minskiej w powiatach: Piskim—pośrednikami pojednawczymi: sekretarz gubernjalny Jerzy Osmałowski, odst. podkom. Michał Świeżyński, regestr. kolleg. Aleksander Czechowski, Wincenty Terlecki, odst. por. Jan Kolubowicz i sekretarz kol. Kazimierz Skirmunt, ich zastępcy: odst. sztab-rotmistrz Gerard Korsak, Kurator wiejskich magazynów zbożowych Stanisław Skirmunt, odst. sztab-kapitan inżynier Gustaw Kurzeniecki, Ludwik Kraszewski, Władysław Kielbowicz i odst. sztab-rotmistrz Cesar Olesz i Nowogrodzki—pośrednikami pojednawczymi: porucznik marynarki hrabia Michał O'Rurk, sztab-rotmistrz Hippolit Magnuszewski, sztab-rotmistrz, u-raw Harting, porucznik Otton Bochwicz, registratorowie kolegjalni: Tomasz Szczeniuk i Aleksander Danjok i ich zastępcy: Mikołaj Wolski, regestr. kolleg. Konański Czeczot, sekr. kol. Lucjusz Magnuszewski, reg. k. II Leon Morzejecki, sekr. gub. Adolf Kobyliński i porucznik Władysław Wierbowski.

Okolnik p. zarządzającego ministerstwem spraw wewnętrznych do pp. naczelników gubernji: o mi-śmianej powinności czynszowo-pańszczyznianej (19-go czerwca 1861 r. N. 36).

Dla zapobieżenia nieporozumieniom, wynikłym w skutek niewyraźnego oznaczenia mieszanych powinności czynszowo-pańszczyznianych, pp. naczelnikom gubernji udzieleno było Najwyżej utwierdzone 15-go kwietnia postanowienie komitetu głównego o urządzeniu stanu wiejskiego, którem, między innemi, poruczono, iżby naczelnicy gubernji i marszałkowie gubernjalni wyzwalili dziedziców majątków, dotąd powinności mieszanej trzymających się, do niezwłocznego zaprowadzenia listów nadawczych, lub do zmniejszenia powinności, stosownie do środków włościan.

ВИЛЕНСКАЯ ХРОНИКА.

Случай на желѣзной дорогѣ.—Испанскій инженеръ Фернандесъ—де Кастро.—Телеграфическія столбы, разбитые молніею.—Паденіе ребенка съ верхняго этажа.—Отвѣтъ г. Шлагера.

Нѣсколько дней тому назадъ на желѣзной дорогѣ между Динабургомъ и Вильно случилось обстоятельство, которое могло бы разстрѣлять страшною катастрофою. Дѣло вотъ въ чемъ. Поездъ, заключающій около трехсотъ пассажировъ, какъ разъ на серединѣ, между станціями въ Свенцянѣхъ и Пржебродзѣхъ, напалъ на испорченную платформу, стоявшую на рельсахъ. Машинистъ, предполагая, что это отнюдь не помѣшаетъ движенію поезда, не счелъ нужнымъ остановить его. Между тѣмъ едва локомотивъ столкнулся съ платформою, послѣдняя быстро полетѣла впередъ, и когда локомотивъ вторично встрѣтился съ платформою, она вдругъ соскочила съ рельсовъ и остановилась въ пескѣ. Слѣдствіемъ этого была общія остановка всего поезда. Къ счастью пассажиры, да и то не всѣ, испытали нѣкоторое сотрясеніе, а несчастныхъ случаевъ не было вовсе. Только главное общество желѣзныхъ дорогъ потеряло убытковъ: нѣсколько платформъ совершенно повреждено. Пассажиры же имѣли неудовольствіе провести 12 часовъ въ полѣ, почти на лицѣ св. Антонія. Нашлись впрочемъ нѣкоторые молодые люди, которые, отправившись въ ближайшія деревни, рѣшились помочь этому горю. Все, что на скорую руку удалось приобрѣсти, какъ то хлѣбъ, молоко и проч., было немедленно перенесено въ этотъ случайный и временный бивуакъ.

Нельзя не назвать подобнаго исхода счастливымъ. Случись это на мосту или на мѣстности холмистой, и тогда... вѣрно наше перо не было бы въ состояніи изобразить всего ужаса катастрофы.

Намъ кажется, что вся отвѣтственность за этотъ случай должна пасть на машиниста. Зная, что платформа оставлена, какъ мы слышали, имъ же на пути, слѣдовало непремѣнно избѣгнуть столкновенія, отнюдь не рискуя гибелью всѣхъ пассажировъ по собственной небрежности. Въ Соединенныхъ Штатахъ, Англіи и Франціи, вообще въ государствахъ, гдѣ желѣзныя дороги, получили широкое развитіе, всѣ возможные непредвидимые случаи подведены подъ опредѣленные случаи. Извѣстный испанскій инженеръ Мануэль-Фернандесъ-де Кастро, въ своемъ замѣчательномъ сочиненіи: „L'electricité et les chemins de fer, къ отдѣльной части: сскакиваніе съ рельсовъ (déraillement) сводитъ множество разнообразныхъ случаевъ. Между прочимъ называетъ онъ встрѣчу на пути слѣдованія какого бы то ни было предмета, вслѣдствіе недосмотра машиниста. Тотъ же де Кастро составилъ таблицу, въ которой распредѣлять по разрядамъ 121 случай, подъ которыми безъ исключенія можно подвести всѣ почти несчастія, которыя совершаются при движеніи по желѣзной до-

отвѣчаемъ однимъ лишь соблюденомъ, что онъ не ближе породился съ логикою.... Если бы она была ему не тетушкою, какъ самъ ее называетъ, а матушкою, то вѣрно мы бы никогда неувидали подобной псуалки.

И. К.

БЕНЕДИКТЪ СТАНКЕВИЧЪ.

(Продолженіе. См. N. 51 Вил. Вѣст.)

Будзяновскій съ Соколовымъ сняли съ болыного окровавленнаго рубашку и подштанники и надали на него чистые бѣлье. Такъ какъ лицо его и волосы были покрыты кровью и черная шапочка, которую онъ имѣлъ на головѣ, склеилась съ волосами посредствомъ застѣвочной кривой, то Будзяновскій оторвался въ шинюкъ за тѣлою водою, которую ему поддала нищая Павлова. Возвратившись съ водою, онъ отмылъ шапочку и снялъ ее съ головы Станкевича, которую потомъ обвязалъ платкомъ. Между тѣмъ, по совету Гржибовскаго, Эмилія смывала кровь съ юла и мебели; вмѣстѣ съ тѣмъ она уприснула дочь Гржибовскаго Оеклу обмыть къ живущему по близости гласному городской думы Витковскому просить его, чтобы онъ изъ квартиры не отлучался, потому что надобно будетъ подписаться на духовномъ завѣщаніи Станкевича. Между тѣмъ, подоспѣвъ въ началѣ 11 часа и Гирша Таубе изъ пришколка, распорядился напоить Станкевича чаемъ и послать свою работницу Зяоту Шемъвичеву за докторомъ Ковалевскимъ. Въ 11 часовъ прибылъ докторъ Ковалевскій, нашедъ Станкевича весьма слабымъ, съ опухлою багровою цѣткою праваго глаза; узнавъ, что Станкевичъ страдаетъ отъ ушиба, и полагая, что этотъ ушибъ произвелъ сотрясеніе къ мозгу, онъ прописалъ болыному приличные медикаменты (какіе—изъ дѣла не видно) и приказалъ не имѣвать холодную водою.

Лекарство было принесено Оеклоу Гржибовскою изъ аптеки въ фолетоваго цвѣта баночкѣ и Эмилія поддала его болыному, наливъ его столовую ложку, но Станкевичъ выплюнулъ его, сказавъ, что оно его жжетъ, возвратившись далѣйшему его принятію, имѣлъ вроты съ кровью и, не будучи въ состояніи ничего ѣсть, пилъ одинъ только чай.

Съ утра до вечера въ квартирѣ Станкевича перебивало множество посѣтителей, которые частью изъ любопытства, частью по знакомству, частью по приглашенію Эмиліи, приходили его навѣщать. Около четырехъ часовъ пополудни отправленъ былъ Будзяновскій приглашать ксендза для исповѣданія Станкевича и причищенія. До прихода ксендза, болыному захотѣлось поглядѣть на себя въ зеркало. При пособіи Гирши, онъ приподнялся съ тапчана и прошелъ черезъ комнату, поддерживаемой Гиршею, къ стѣнѣ, на которой висѣло зеркало, смотрѣвъ на свое лицо и языкъ, который въ то время былъ весьма бѣлымъ. Въ 4 часа явился молодой 29 лѣтній священникъ Рафаэль Фіалковскій, викарій церкви св. Рафаила. Тогда присутствовавшіе удалились изъ комнаты болыного въ смежную комнату; болыной остался наединѣ съ священникомъ и началъ исповѣдь, продолжавшаяся съ полчаса.

Что происходило въ эти полчаса между ксендзомъ и болынымъ осталось неизвѣстнымъ, слѣдовательно не спрашивалъ и ксендз не сказалъ, что ему было сообщено болынымъ подъ печатію таинства. Ксендз передалъ только въ своихъ показаніяхъ тѣ впечатлѣнія, которыя оставили въ немъ рѣчи Станкевича. По словамъ священника Фіалковскаго, Станкевичъ былъ въ довольно твердой памяти и полномъ присутствіи духа; послѣ исповѣди на вопросъ, отъ чего у него опухоль и синеватое пятно подъ глазомъ, отвѣчалъ, что, будучи пьянъ, ушибся; жаловался на боль въ правомъ боку. Такъ какъ онъ ежеминутно харкалъ, и извергаемая имъ нечистота останавливалась на губахъ и борода, то священникъ рѣшилъ, что онъ не можетъ быть приобщенъ св. таинъ и отложилъ приобщеніе до слѣдующаго дня. Священникъ напомнилъ о необходимости составить духовное завѣщаніе и спросилъ написано ли оно или слѣдуетъ его написать? Станкевичъ отвѣчалъ, что завѣщаніе написано и хранится въ сундукѣ, а въ которомъ мѣстѣ, о томъ знаетъ племянница его Эмилія, которой онъ отъ азываетъ по этому завѣщанію наследство. По требованію Станкевича, Эмилія отпривалась въ кладовую и принесла завѣщаніе, къ которому болыной просилъ священника сдѣлать ту только приписку, что экзекуторомъ душеприкащикомъ онъ назначаетъ цензора Башкевича, причѣмъ онъ выражалъ сожалѣніе, что нѣтъ самаго Башкевича. Священникъ отворилъ дверь въ другую комнату и попросилъ находившихся тамъ войти: свидѣтели вошли, началось чтеніе вслухъ и подписываніе завѣщанія. Такъ какъ не всѣ показанія относительно этихъ дѣйствій сходятся въ самомъ существенномъ пунктѣ, а именно въ томъ, въ какихъ формахъ и выраженіяхъ умирающій просилъ о подписаніи завѣщанія, то слѣдуетъ сказать, что были эти свидѣтели, въ чемъ они согласны и въ чемъ именно противурѣчатъ другъ другу.

Лица, вошедшія въ комнату Станкевича по приглашенію священника, были: дворянинъ Максиміанъ Рондоманскій, мѣщане Іосифъ Богдановичъ, Мартынъ Гарневичъ, Станиславъ Гржибовскій, Іосифъ Касперовичъ, дворянка Агния Петкевичева, еврей Гирша Таубе, родственники Станкевича Антонъ и Матвей Ставевичъ, племянница его Эмилія и Будзяновскій. Въ согласіи въ томъ, что когда они вошли, то на столѣ стояла зажженная свѣча и лежало духовное завѣщаніе. Священникъ, обратившись къ Будзяновскому, сказалъ: „прошу прочесть testamentъ.“ Будзяновскій взялъ читать, но такъ какъ онъ успѣлъ уже въ тотъ день порядочно опохмѣлиться и потому не былъ въ состояніи хорошо читать, то обязанность чтеца взялъ на себя Рондоманскій, который, стоя у постели болыного, прочиталъ завѣщаніе вслухъ съ начала до конца. Священникъ потребовалъ, чтобы присутствующіе подписались. Рондоманскій отозвался: „спрошу и самаго Станкевича“ и, подославъ къ болыному, произнесъ: „Пане Бенедиктъ Станкевичъ, просишь ли подписать testamentъ?“

(Продолженіе въпредѣ).

Niniejszy główny komitet, zgodnie z przedstawieniem ministerstwa wewnętrznych, uznając za rzecz konieczną wskazać sposób oznaczania wysokości powinności mieszanym w tych zdarzeniach, kiedy się okaże potrzeba niezwłocznego ich zniżenia, nie oczekując ułożenia listu nadawczego, przez protokół Najwyższy zatwierdzony 14-go czerwca upoważnił zarządzającego ministerstwem spraw wewnętrznych do zawiadomienia naczelników gubernij, iżby przy rozpatrywaniu, ustanowionym na to porządkom, każdego z osobna zdarzenia nieporozumienia, z powodu powinności mieszanym, trzymano się przepisów następujących:

1) W majątkach trzymających się powinności mieszanym, istniejącej obecnie czynsz pieniężny nie może być podwyższony aż do przejścia włościan na czynsz czysty.

2) Odbywana w takich majątkach, jako dodatek do czynszu, pańszczyzna, nie powinna przewyższać razem wziętą z czynszem istniejącym, summy tej najwyższej stopy czynszu od stada, jaka przez urząd gubernialny uznana będzie za odpowiednią stopie pańszczyzny trzydniowej.

3) Za przewodnictwo dla urzędów gubernialnych przy oznaczaniu tej stopy, wskazać im sposób przez Włodzimierski urząd gubernialny przyjęty. Urząd ten naznaczył za najwyższą stopę rocznego czynszu od stada, odpowiednią stopie pańszczyzny trzydniowej 35 rubli, a za każdy roboty dzień stadołowy (1 męzki i 1/2 dnia żeńskiego) 25 kopiejek. Rachunek ten oparty jest na tym, że według ustawy dla gubernij Włodzimierskiej najwyższy czynsz stanowi 10 r. od osoby, a największa liczba dni roboczych jest 40; zatem każdy dzień roboczy odpowiada 25 k.; a ponieważ istniejąca powinność pańszczyzna w najwyższym rozmiarze wynosi do 140 dni od stada, przeto za najwyższą stopę pieniężną całej powinności istniejącej przyjęto (140 pomn. przez 25) opłatę 35 rubli.

Uwaga. Według tego rachunku, jeżeli (naprzykład) włościanin płać czynszu od stada 20 rub., i prócz tego odbywać powinność odrobkową, tedy, w razie wynikłego sporu, ta pańszczyzna dodatkowa nie powinna przewyższać ilości dni stadołowych, wypadających, licząc po 25 kop. za dzień, na 15 r. (35—20), to jest 60 dni stadołowych (60-ciu dni roboczych męzkich i 40 żeńskich).

4) Ilość stadel, na zasadzie 4 i 6 art. przep. o porząd. włościan, płać czynszu od stada 20 rub., i prócz tego odbywać powinność odrobkową, tedy, w razie wynikłego sporu, ta pańszczyzna dodatkowa nie powinna przewyższać ilości dni stadołowych, wypadających, licząc po 25 kop. za dzień, na 15 r. (35—20), to jest 60 dni stadołowych (60-ciu dni roboczych męzkich i 40 żeńskich).

5) Wyższa stopa czynszu stadołowego, odpowiadająca pańszczyźnie trzydniowej, przyjmuje się dla tych tylko majątków, w których uposażenie włościan nie jest mniejsze od największego, jakie jest wskazane w Ustawie miejscowej. Tam zaś, gdzie uposażenie jest mniejsze, cyfra czynszu wyższego zniżą się w stosunku, przepisany w punkcie 1-m art. 169 ustawy miejscowej.

6) Oznaczenie, na tej zasadzie, ilości wydawającej pańszczyzny dodatkowej, w żadnym razie nie może pociągać za sobą zbytniego obciążenia włościan w porównaniu do powinności, jakie dotąd spełniali.

7) Naznaczona tym sposobem ilość dodatkowych dni roboczych do czynszu, rozdziela się na półrocze letnie i zimowe, a w każdym półroczu na tygodnie, na zasadzie 193—196 art. miejsc. Ust. wielkor. Co zaś do potrzebowania przez dziedzica dni roboczych, przypadających mu w ciągu każdego tygodnia, należy trzymać się porządku wskazanego w art. 197 i 198 tejże Ustawy.

8) Raz ustanowiona na powyższych zasadach powinność mieszaną, aż do wprowadzenia listu nadawczego odmienną się nie inaczaj, jak w skutek wzajemnego porozumienia się dziedzica z włościaninem; i

9) Przez ulżenie powinności mieszanym, na wskazanych wyżej zasadach, aż do wydania listów nadawczych, bynajmniej nie ograniczają się przepisy w art. 173 i 174 miejscowej ust. wielkor. ros. zawarte, na których zasadzie w danych razach mogą być naznaczone w listach nadawczych czynsze stopy podwyższonej.

O tym Najwyższym rozkazie, zarządzający ministerstwem ma honor uwzględnić pp. naczelników gubernij dla przewodnictwa i wypełnienia.

W I L N O.

Jego Eminencja ks. Wacław Zyliński Metropolita rzymsko-katolickich kościołów w Cesarstwie arcybiskup Mohylewski, prezes duchownego kolegium w Sankt Petersburgu, d. 9 lipca wyjechał do Druski-nika.

W I L N O.

Jego Eminencja ks. Wacław Zyliński Metropolita rzymsko-katolickich kościołów w Cesarstwie arcybiskup Mohylewski, prezes duchownego kolegium w Sankt Petersburgu, d. 9 lipca wyjechał do Druski-nika.

W I L N O.

Jego Eminencja ks. Wacław Zyliński Metropolita rzymsko-katolickich kościołów w Cesarstwie arcybiskup Mohylewski, prezes duchownego kolegium w Sankt Petersburgu, d. 9 lipca wyjechał do Druski-nika.

W I L N O.

Jego Eminencja ks. Wacław Zyliński Metropolita rzymsko-katolickich kościołów w Cesarstwie arcybiskup Mohylewski, prezes duchownego kolegium w Sankt Petersburgu, d. 9 lipca wyjechał do Druski-nika.

W I L N O.

Jego Eminencja ks. Wacław Zyliński Metropolita rzymsko-katolickich kościołów w Cesarstwie arcybiskup Mohylewski, prezes duchownego kolegium w Sankt Petersburgu, d. 9 lipca wyjechał do Druski-nika.

W I L N O.

Jego Eminencja ks. Wacław Zyliński Metropolita rzymsko-katolickich kościołów w Cesarstwie arcybiskup Mohylewski, prezes duchownego kolegium w Sankt Petersburgu, d. 9 lipca wyjechał do Druski-nika.

W I L N O.

Jego Eminencja ks. Wacław Zyliński Metropolita rzymsko-katolickich kościołów w Cesarstwie arcybiskup Mohylewski, prezes duchownego kolegium w Sankt Petersburgu, d. 9 lipca wyjechał do Druski-nika.

W I L N O.

Jego Eminencja ks. Wacław Zyliński Metropolita rzymsko-katolickich kościołów w Cesarstwie arcybiskup Mohylewski, prezes duchownego kolegium w Sankt Petersburgu, d. 9 lipca wyjechał do Druski-nika.

W I L N O.

Jego Eminencja ks. Wacław Zyliński Metropolita rzymsko-katolickich kościołów w Cesarstwie arcybiskup Mohylewski, prezes duchownego kolegium w Sankt Petersburgu, d. 9 lipca wyjechał do Druski-nika.

W I L N O.

prived. w d. 15. Polow, nie moze być uwelnicz-
wamo, swerch tego chisla, kake bylo do obnaroowan-
Polowien.

5) Wyższy rozmiar tygłowego obroka, cootwetyu-
uicy trechdennoy barshiny, prinyimается liny dla ttxh
mshnyh, w kotorykh krestyanskiy nadely ne menye na-
bolshego, ukazanogo w mshnom Polowien. Tamy,
gdz nadely menye, cyfra wyshego obroka ponyzается w
proporcyi, ustanowlennoy w punkty 1-m st. 169 msh-
nogo Polowien.

6) Opređlenie, na semy osnovaniy, kolychestwa po-
deležeyshykh ispolneniyu dobawochnoy barshiny ne dol-
zhno, liny w kakey sluchay, imety podlyetviem bolshego obre-
meneniyu krestyany protivy sushchestvovshykh ponynosti.

7) Naznachennoye takym obrazom: chislo dobawochnykh
k obroku rabochykh dney raspredelyается na lshnee i
zimnoe polugodie, a w kakey podlyudiy na nedely, na
osnovaniy st. 193—196 msh. welkor. polozh. Otnosi-
telno zhe trebovaniy pomshchikom rabochykh dney, priny-
imается emu w tshenie kakey nedely, dolzhno
byty soblyudayemyy porzydok, ukazannyy w st. 197 i 198
togo zhe Polowien.

Raz ustanowlennoy na izlozhennykh osnovaniykh
smshannoy ponynosti, ne izmsheniy, do wshedeniy u-
stawnoy gramoty, shcheg, kake po wzaimnomu pomshchika
s krestyanyami soglaseniyu; i

9) Oblazheniyem smshannoy ponynosti, na ukaz-
nykh wyshy osnovaniykh, do vydachy ustawnnykh gramot,
shcheg, kake po ogranychayutся pravila, w st. 173 i 174
msh. welkor. polozh. izlozhennykh, na osnovaniy konykh
dopuskayetsya, w opredelennykh sluchaykh, naznacheniye
po ustawnnykh gramotam obrokow w wyshymennomu raz-
msh.

O takowom Wysschayshemyy poweleniy upravlyayushyiy
ministerstvom imety chesť uwelomyt t. n. nashlym
kovey guberniy dlya rukowodstva i ispolneniya.

W I L N O.

Wysokopreoswshennyiy Wencheslaw Zhilynskiy,
mytropolit Rymko-Katolicheskikh tserkvey w imper-
rii, Mohylewskiy arshiepiskop, predesatel duchownoy
kollegii w S. Peterburgu, 9 iulya uylchay w Druski-
niku.

W I L N O.

Wysokopreoswshennyiy Wencheslaw Zhilynskiy,
mytropolit Rymko-Katolicheskikh tserkvey w imper-
rii, Mohylewskiy arshiepiskop, predesatel duchownoy
kollegii w S. Peterburgu, 9 iulya uylchay w Druski-
niku.

W I L N O.

Wysokopreoswshennyiy Wencheslaw Zhilynskiy,
mytropolit Rymko-Katolicheskikh tserkvey w imper-
rii, Mohylewskiy arshiepiskop, predesatel duchownoy
kollegii w S. Peterburgu, 9 iulya uylchay w Druski-
niku.

W I L N O.

Wysokopreoswshennyiy Wencheslaw Zhilynskiy,
mytropolit Rymko-Katolicheskikh tserkvey w imper-
rii, Mohylewskiy arshiepiskop, predesatel duchownoy
kollegii w S. Peterburgu, 9 iulya uylchay w Druski-
niku.

W I L N O.

Wysokopreoswshennyiy Wencheslaw Zhilynskiy,
mytropolit Rymko-Katolicheskikh tserkvey w imper-
rii, Mohylewskiy arshiepiskop, predesatel duchownoy
kollegii w S. Peterburgu, 9 iulya uylchay w Druski-
niku.

W I L N O.

Wysokopreoswshennyiy Wencheslaw Zhilynskiy,
mytropolit Rymko-Katolicheskikh tserkvey w imper-
rii, Mohylewskiy arshiepiskop, predesatel duchownoy
kollegii w S. Peterburgu, 9 iulya uylchay w Druski-
niku.

W I L N O.

Wysokopreoswshennyiy Wencheslaw Zhilynskiy,
mytropolit Rymko-Katolicheskikh tserkvey w imper-
rii, Mohylewskiy arshiepiskop, predesatel duchownoy
kollegii w S. Peterburgu, 9 iulya uylchay w Druski-
niku.

W I L N O.

Wysokopreoswshennyiy Wencheslaw Zhilynskiy,
mytropolit Rymko-Katolicheskikh tserkvey w imper-
rii, Mohylewskiy arshiepiskop, predesatel duchownoy
kollegii w S. Peterburgu, 9 iulya uylchay w Druski-
niku.

W I L N O.

Wysokopreoswshennyiy Wencheslaw Zhilynskiy,
mytropolit Rymko-Katolicheskikh tserkvey w imper-
rii, Mohylewskiy arshiepiskop, predesatel duchownoy
kollegii w S. Peterburgu, 9 iulya uylchay w Druski-
niku.

W I L N O.

Wysokopreoswshennyiy Wencheslaw Zhilynskiy,
mytropolit Rymko-Katolicheskikh tserkvey w imper-
rii, Mohylewskiy arshiepiskop, predesatel duchownoy
kollegii w S. Peterburgu, 9 iulya uylchay w Druski-
niku.

W I L N O.

Wysokopreoswshennyiy Wencheslaw Zhilynskiy,
mytropolit Rymko-Katolicheskikh tserkvey w imper-
rii, Mohylewskiy arshiepiskop, predesatel duchownoy
kollegii w S. Peterburgu, 9 iulya uylchay w Druski-
niku.

W I L N O.

Wysokopreoswshennyiy Wencheslaw Zhilynskiy,
mytropolit Rymko-Katolicheskikh tserkvey w imper-
rii, Mohylewskiy arshiepiskop, predesatel duchownoy
kollegii w S. Peterburgu, 9 iulya uylchay w Druski-
niku.

W I L N O.

Wysokopreoswshennyiy Wencheslaw Zhilynskiy,
mytropolit Rymko-Katolicheskikh tserkvey w imper-
rii, Mohylewskiy arshiepiskop, predesatel duchownoy
kollegii w S. Peterburgu, 9 iulya uylchay w Druski-
niku.

Obecnie komitet glowny, zgodno z predstavleniem
ministerstwa spraw wewnetrnykh, uznajac za rzecz ko-
nieczną wskazać sposób oznaczania wysokości powinności
mieszanym w tych zdarzeniach, kiedy się okaże potrzeba
niezwłocznego ich zniżenia, nie oczekując ułożenia listu
nadawczego, przez protokół Najwyższy zatwierdzony 14-go
czerwca upoważnił zarządzającego ministerstwem spraw
wewnętrznych do zawiadomienia naczelników gubernij, iżby
przy rozpatrywaniu, ustanowionym na to porządkom, każ-
dego z osobna zdarzenia nieporozumienia, z powodu powin-
ności mieszanym, trzymano się przepisów następujących:

1) W majątkach trzymających się powinności miesza-
nej, istniejącej obecnie czynsz pieniężny nie może być pod-
wyższany aż do przejścia włościan na czynsz czysty.

2) Odbywana w takich majątkach, jako dodatek do
czynszu, pańszczyzna, nie powinna przewyższać razem
wziętą z czynszem istniejącym, summy tej najwyższej stopy
czynszu od stada, jaka przez urząd gubernialny uznana
będzie za odpowiednią stopie pańszczyzny trzydniowej.

3) Za przewodnictwo dla urzędów gubernialnych przy
oznaczaniu tej stopy, wskazać im sposób przez Włodzimier-
ski urząd gubernialny przyjęty. Urząd ten naznaczył za
najwyższą stopę rocznego czynszu od stada, odpowiednią
stopie pańszczyzny trzydniowej 35 rubli, a za każdy robo-
czy dzień stadołowy (1 męzki i 1/2 dnia żeńskiego) 25 ko-
piejek. Rachunek ten oparty jest na tym, że według usta-
wy dla gubernij Włodzimierskiej najwyższy czynsz stano-
wi 10 r. od osoby, a największa liczba dni roboczych jest
40; zatem każdy dzień roboczy odpowiada 25 k.; a ponie-
waż istniejąca powinność pańszczyzna w najwyższym
rozmiarze wynosi do 140 dni od stada, przeto za najwyż-
szą stopę pieniężną całej powinności istniejącej przyjęto
(140 pomn. przez 25) opłatę 35 rubli.

Uwaga. Według tego rachunku, jeżeli (naprzykład)
włościanin płać czynszu od stada 20 rub., i prócz tego od-
bywać powinność odrobkową, tedy, w razie wynikłego spo-
ru, ta pańszczyzna dodatkowa nie powinna przewyższać ilości
dni stadołowych, wypadających, licząc po 25 kop. za dzień,
na 15 r. (35—20), to jest 60 dni stadołowych (60-ciu dni
roboczych męzkich i 40 żeńskich).

4) Ilość stadel, na zasadzie 4 i 6 art. przep. o porząd.
włościan, płać czynszu od stada 20 rub., i prócz tego od-
bywać powinność odrobkową, tedy, w razie wynikłego spo-
ru, ta pańszczyzna dodatkowa nie powinna przewyższać ilości
dni stadołowych, wypadających, licząc po 25 kop. za dzień,
na 15 r. (35—20), to jest 60 dni stadołowych (60-ciu dni
roboczych męzkich i 40 żeńskich).

5) Wyższa stopa czynszu stadołowego, odpowiadająca
pańszczyźnie trzydniowej, przyjmuje się dla tych tylko ma-
jątków, w których uposażenie włościan nie jest mniejsze
od największego, jakie jest wskazane w Ustawie miejscowej.
Tam zaś, gdzie uposażenie jest mniejsze, cyfra czynszu
wyższego zniżą się w stosunku, przepisany w punkcie 1-m
art. 169 ustawy miejscowej.

6) Oznaczenie, na tej zasadzie, ilości wydawającej pań-
szczyzny dodatkowej, w żadnym razie nie może pociągać
za sobą zbytniego obciążenia włościan w porównaniu do
powinności, jakie dotąd spełniali.

7) Naznaczona tym sposobem ilość dodatkowych dni ro-
boczych do czynszu, rozdziela się na półrocze letnie i zimo-
we, a w każdym półroczu na tygodnie, na zasadzie 193—
196 art. miejsc. Ust. wielkor. Co zaś do potrzebowania
przez dziedzica dni roboczych, przypadających mu w ciągu
każdego tygodnia, należy trzymać się porządku wskazanego
w art. 197 i 198 tejże Ustawy.

8) Raz ustanowiona na powyższych zasadach powin-
ność mieszaną, aż do wprowadzenia listu nadawczego od-
mienną się nie inaczaj, jak w skutek wzajemnego porozu-
mienia się dziedzica z włościaninem; i

9) Przez ulżenie powinności mieszanym, na wskazanych
wyżej zasadach, aż do wydania listów nadawczych, bynaj-
mniej nie ograniczają się przepisy w art. 173 i 174 miejsc-
owej ust. wielkor. ros. zawarte, na których zasadzie w da-
nych razach mogą być naznaczone w listach nadawczych
czynsze stopy podwyższonej.

O tym Najwyższym rozkazie, zarządzający minister-
stwem ma honor uwzględnić pp. naczelników gubernij dla
przewodnictwa i wypełnienia.

W I L N O.

Jego Eminencja ks. Wacław Zyliński Metropolita
rzymsko-katolickich kościołów w Cesarstwie arcy-
biskup Mohylewski, prezes duchownego kolegium
w Sankt Petersburgu, d. 9 lipca wyjechał do Druski-
nika.

W I L N O.

Jego Eminencja ks. Wacław Zyliński Metropolita
rzymsko-katolickich kościołów w Cesarstwie arcy-
biskup Mohylewski, prezes duchownego kolegium
w Sankt Petersburgu, d. 9 lipca wyjechał do Druski-
nika.

W I L N O.

Jego Eminencja ks. Wacław Zyliński Metropolita
rzymsko-katolickich kościołów w Cesarstwie arcy-
biskup Mohylewski, prezes duchownego kolegium
w Sankt Petersburgu, d. 9 lipca wyjechał do Druski-
nika.

W I L N O.

Jego Eminencja ks. Wacław Zyliński Metropolita
rzymsko-katolickich kościołów w Cesarstwie arcy-
biskup Mohylewski, prezes duchownego kolegium
w Sankt Petersburgu, d. 9 lipca wyjechał do Druski-
nika.

W I L N O.

Jego Eminencja ks. Wacław Zyliński Metropolita
rzymsko-katolickich kościołów w Cesarstwie arcy-
biskup Mohylewski, prezes duchownego kolegium
w Sankt Petersburgu, d. 9 lipca wyjechał do Druski-
nika.

W I L N O.

Jego Eminencja ks. Wacław Zyliński Metropolita
rzymsko-katolickich kościołów w Cesarstwie arcy-
biskup Mohylewski, prezes duchownego kolegium
w Sankt Petersburgu, d. 9 lipca wyjechał do Druski-
nika.

W I L N O.

Jego Eminencja ks. Wacław Zyliński Metropolita
rzymsko-katolickich kościołów w Cesarstwie arcy-
biskup Mohylewski, prezes duchownego kolegium
w Sankt Petersburgu, d. 9 lipca wyjechał do Druski-
nika.

W I L N O.

Jego Eminencja ks. Wacław Zyliński Metropolita
rzymsko-katolickich kościołów w Cesarstwie arcy-
biskup Mohylewski, prezes duchownego kolegium
w Sankt Petersburgu, d. 9 lipca wyjechał do Druski-
nika.

W I L N O.

Jego Eminencja ks. Wacław Zyliński Metropolita
rzymsko-katolickich kościołów w Cesarstwie arcy-
biskup Mohylewski, prezes duchownego kolegium
w Sankt Petersburgu, d. 9 lipca wyjechał do Druski-
nika.

W I L N O.

przypraw. do skutku Ust., nie może być powiększania nad
tę liczbę, jaka była przed ogłoszeniem Ustaw.

5) Wyższa stopa czynszu stadołowego, odpowiadająca
pańszczyźnie trzydniowej, przyjmuje się dla tych tylko ma-
jątków, w których uposażenie włościan nie jest mniejsze
od największego, jakie jest wskazane w Ustawie miejsc-
owej. Tam zaś, gdzie uposażenie jest mniejsze, cyfra
czynszu wyższego zniżą się w stosunku, przepisany
w punkcie 1-m art. 169 ustawy miejscowej.

6) Oznaczenie, na tej zasadzie, ilości wydawającej pań-
szczyzny dodatkowej, w żadnym razie nie może pocią-
gać za sobą zbytniego obciążenia włościan w porównaniu
do powinności, jakie dotąd spełniali.

7) Naznaczona tym sposobem ilość dodatkowych dni ro-
boczych do czynszu, rozdziela się na półrocze letnie i zimo-
we, a w każdym półroczu na tygodnie, na zasadzie 193—
196 art. miejsc. Ust. wielkor. Co zaś do potrzebowania
przez dziedzica dni roboczych, przypadających mu w ciągu
każdego tygodnia, należy trzymać się porządku wskazanego
w art. 197 i 198 tejże Ustawy.

8) Raz ustanowiona na powyższych zasadach powin-
ność mieszaną, aż do wprowadzenia listu nadawczego od-
mienną się nie inaczaj, jak w skutek wzajemnego porozu-
mienia się dziedzica z włościaninem; i

9) Przez ulżenie powinności mieszanym, na wskazanych
wyżej zasadach, aż do wydania listów nadawczych, bynaj-
mniej nie ograniczają się przepisy w art. 173 i 174 miejsc-
owej ust. wielkor. ros. zawarte, na których zasadzie w da-
nych razach mogą być naznaczone w listach nadawczych
czynsze stopy podwyższonej.

O tym Najwyższym rozkazie, zarządzający minister-
stwem ma honor uwzględnić pp. naczelników gubernij dla
przewodnictwa i wypełnienia.

W I L N O.

Jego Eminencja ks. Wacław Zyliński Metropolita
rzymsko-katolickich kościołów w Cesarstwie arcy-
biskup Mohylewski, prezes duchownego kolegium
w Sankt Petersburgu, d. 9 lipca wyjechał do Druski-
nika.

W I L N O.

Jego Eminencja ks. Wacław Zyliński Metropolita
rzymsko-katolickich kościołów w Cesarstwie arcy-
biskup Mohylewski, prezes duchownego kolegium
w Sankt Petersburgu, d. 9 lipca wyjechał do Druski-
nika.

W I L N O.

Jego Eminencja ks. Wacław Zyliński Metropolita
rzymsko-katolickich kościołów w Cesarstwie arcy-
biskup Mohylewski, prezes duchownego kolegium
w Sankt Petersburgu, d. 9 lipca wyjechał do Druski-
nika.

W I L N O.

Jego Eminencja ks. Wacław Zyliński Metropolita
rzymsko-katolickich kościołów w Cesarstwie arcy-
biskup Mohylewski, prezes duchownego kolegium
w Sankt Petersburgu, d. 9 lipca wyjechał do Druski-
nika.

W I L N O.

Jego Eminencja ks. Wacław Zyliński Metropolita
rzymsko-katolickich kościołów w Cesarstwie arcy-
biskup Mohylewski, prezes duchownego kolegium
w Sankt Petersburgu, d. 9 lipca wyjechał do Druski-
nika.

W I L N O.

Jego Eminencja ks. Wacław Zyliński Metropolita
rzymsko-katolickich kościołów w Cesarstwie arcy-
biskup Mohylewski, prezes duchownego kolegium
w Sankt Petersburgu, d. 9 lipca wyjechał do Druski-
nika.

W I L N O.

Jego Eminencja ks. Wacław Zyliński Metropolita
rzymsko-katolickich kościołów w Cesarstwie arcy-
biskup Mohylewski, prezes duchownego kolegium
w Sankt Petersburgu, d. 9 lipca wyjechał do Druski-
nika.

W I L N O.

Jego Eminencja ks. Wacław Zyliński Metropolita
rzymsko-katolickich kościołów w Cesarstwie arcy-
biskup Mohylewski, prezes duchownego kolegium
w Sankt Petersburgu, d. 9 lipca wyjechał do Druski-
nika.

W I L N O.

Jego Eminencja ks. Wacław Zyliński Metropolita
rzymsko-katolickich kościołów w Cesarstwie arcy-
biskup Mohylewski, prezes duchownego kolegium
w Sankt Petersburgu, d. 9 lipca wyjechał do Druski-
nika.

W I L N O.

Jego Eminencja ks. Wacław Zyliński Metropolita
rzymsko-katolickich kościołów w Cesarstwie arcy-
biskup Mohylewski, prezes duchownego kolegium
w Sankt Petersburgu, d. 9 lipca wyjechał do Druski-
nika.

W I L N O.

Jego Eminencja ks. Wacław Zyliński Metropolita
rzymsko-katolickich kościołów w Cesarstwie arcy-
biskup Mohylewski, prezes duchownego kolegium
w Sankt Petersburgu, d. 9 lipca wyjechał do Druski-
nika.

gwardji ruchomej. Spoglądając na tak zapełnione ławy prawej strony izby, zatrzymasz wzrok uderzony nad tą głową na pół łysą, odznaczoną głęboką blizną na prawej skroni, w połowie usmiechniętą, w połowie surową, uważną i milczącą. Jest to pułkownik Malenchini, który rzeczywiście zerwał koronę z głowy Łotaryngczyków tokańskich. P. Malenchini republikanin lwowski, niegdyś mazzinista, później dowódca tej włoskiej legii tokańskiej, która tak się odznaczyła pod Curtatone 1848 r. po przywróceniu dawnego rządu emigrował do Paryża; po odhymnym pojedynku wiedeń do Turynu, pożalił do Liworny. Przewodząc wojnę za niepodległość, nim jeszcze wybuchła, urządził legję tokańską i pociągnął ją wdrażać w obróby. Ponieważ nie smiał zadzierzać się z legją tysiąca zapalonych młodzieży. Wojna wybuchła. P. Malenchini zapowiedział w krótkim kresle, aby wysłał tę legję przeciw Austrii; Leopold II chciał uniknąć rozruchów, pozwolił, aby wysłała na okrył w nocy. W Turynie połowa legji weszła do wojska prawidłowego, druga została pod dowództwem pana Malenchini. W Acqui telegram wezwał go do Turynu, skąd we 2 dni później wrócił do Florencji i wiewał wszystkim, wbrew pp. Buoncompagni, Fezzi, Ricasoli, przy otwartej, wywołują, ułożył i otrzymał *proclamação* (uchwałę) wojska tokańskiego. Włiki książę wyjechał, Malenchini, Peruzzi, dziś minister robot publicznych i pułkownik Danzini złożyli rząd tymczasowy. Wśród tych okoliczności cesarz Napoleon przybył do Aleksandrii. Malenchini, ściągający wodzą prochu rzucił rząd cywilny i pospieszył do Turynu. Garibaldi dał mu pisać pułk apenński. Pokój Vindobaski znalazł go w Valtellina przy Garibaldim, za którym udał się do Emilii. Tam powziął myśl oddać dowództwo wojska środkowego włoskiego Garibaldiemu. Farini, Ricasoli, nawet sam król po widzeniu się z nim zgodzili się. Ratazzi, wiedząc na czem się to skończyło, nie zgodził się, aby nie obrazić Francji. Ricasoli i Farini cofnęli swe obietnice i generała Fanti przesłano nad Garibaldiego. Stąd źródło gniewu generała przeciw tym trzem osobom. Garibaldi zatrzymał tylko dowództwo korpusu Romanji. Nad brzegiem Raudu, Rubikona Cesara, niecierpliwego Garibaldiego zamienił się w niezwykłą pokusę. Chciał rzekę przekroczyć. Coseuz i Malenchini wstrzymali go. Malenchini udał się do generała Fanti, który dowodził wojskiem środkowym dla wywołania rozkazu zajęcia Umbrii. Wówczas odwołano Garibaldiego, który wyszedł ze służby. Malenchini naprzód wszedł do życia prywatnego, później pospieszył polować się ze swym wódem w Sycylii, z oddziałem tokańskim. Garibaldi podjeżdżał go, że był narządem hr. Cavour, aby nad nim czuwał, a następnie, aby go oddał. Mimo to jednak Malenchini miał czynny udział we wszystkich przewagach wojska południowego. Odnosił się w bitwie nad Volturno. Nazajutrz wszyscy byli posunięci na wyższe stopnie; Malenchini był jak i pierwszy tylko pułkownikiem... ale w przedniej straż, nad brzegiem rzeki, zawsze w obec nieprzyjaciela, i to przez cały miesiąc. Ta nieprawdziwość może ciężać na sercu Iwa Kaprery. Malenchini zawsze prowadził wojnę o własny grosz; nigdy nie pobierał zoldu. Był on jednym z tych 4-5-tych 5-tych ludzi, których hr. Cavour szanował. Pułkownik Malenchini nie występuje, chociaż doświadczył, że umie mówić i dobrze mówić w potrzebie. Jeden zarzut uczynić mu można, to jest że głosował przeciw porządkowi dziennemu Garibaldiego, podczas rozpraw o doli wojska południowego. P. Malenchini, biegły w literaturze i dziejach, ma poglądy trafny ale zbyt umiarkowany, głosuje zawsze bądź co bądź z gabinetem.

Znajdujemy w dzienniku *Rozpraw* następny artykuł o władzy świeckiej papieskiej:

Pan de Sayve, który jeśli nie mylimy się, był jednym z obrońców Gaiety, wydał świeżą broszurę, w której roztrząsa środki oparcia na stałych podstawach przywrócenia władzy świeckiej papieskiej. Radzi, należy przyznać trochę za późno, podzielić Włochy na trzy części. Część północna pozostałaby przy królu piemonckim, którego koscioł mógłby być rozgłoszony. Papież odzyskałby wszystkie swoje posiadłości, król neapolitański wroczyłby na tron; niektóre dzielnice, poddając zastrzeżenia na rzecz arcyksięcia, znajdują ten plan przedziwnym. Oddajmy sprawiedliwość p. de Sayve, wyjawia pewne cześć deklaracji, wyróżnia się on stanowczo od innych stronników władzy świeckiej, nie zamruza oczu by głośniej krzyknąć. Jeżeli nie chce poświęcić władzy świeckiej Włochom, jasno to się widzi, że Włochom niepodobna poświęcić władzy świeckiej. Rozumiemy, że on, niekoniecznie przyszły czas wywołania ich od obcych panów. Słowem, żyje on w 1861 roku, ale ta sama hezja potępią jego teorię. Wynurza życzenie, aby ustawić organiczne i systematyczne sądowy i państwowy ludności państw kościelnych wszystkie prawa i wszystkie swobody, mogące pogodzić się z najwyższą władzą papieską. Chcielibyśmy, aby z tą radą ufał się do Rzymu. Nasładowcy ks. Gioberti są zawsze szanowni; ileż to razy niebezpieczeństwo serc szlachetnych pragnęło połączyć rzeczy niepołączalne, między którymi rozum widzi tylko przepaść! P. de Sayve pomógłby jeszcze szereg ludzi zamykać, którzy wysłali się nad pogodzenie papieża z dotychczasową z niebezpieczeństw. Według tego pożądanego pomysłu trzy królestwa złączyłyby się swoimi wojskami w jedną siłę zbrojną i dopomagałyby się u Austrii o powrót Wenecji, drogą dyplomacji lub oręża. Papież zespółniłby się z polityką narodową. Zaprawdę dziwi nas, że podobne myśli jeszcze mogą zaprzętać głowy i że zdarzenia tak miało po sobie zostawić nauki. Dziennik *mediolański* w jednym z pism swoich zajmującym się wypadkami 1848, jeszcze niedawno żałował ogłoszenia zgubnej i oplakanej encykliki 29-go kwietnia (fatala elagimanda). Nasładowcy tak we Francji jak we Włoszech porozumieć się raz w tym przedmiocie. Czy zdaje się wam, że papież najwyższy powszechny kapłan może być współczesnie i monarcha narodowy? Plus IX po wstąpieniu swoim na tron podobnie temu wierzył, a wiadomo wszystkim jak długo to złudzenie trwało. Ręce jego błogosławieństwo światu wzniósł się 25 marca 1848 nad chorągiewkami wojsk włoskich i błogosławieństwo apostoła poświęcało wojnę krzyżową przeciw narodowi katolickiemu. W miesiąc później okazała się niespodzianka etykiety oznajmująca, że ojciec św. ogarniając wszystkie narody jednym uczuciem ojcowskić miłości, nie może liczyć wojny z Austrią. Wielka tajemnica została odkryta. Jeżeli w porządku duchowym papież mógłby być razem i powszechnym i rzymskim, pogodzenie tych dwóch wyrazów w porządku świeckim stało się niepodobnem. „Nakoniec przemówił po papiesku” - zawołał jeden ze starych kardynałów. I rzeczywiście, w owym dniu papież powziął dokładniejsze pojęcie przysięgi obowiązku i z zumał duch papieski. Plus IX na ten nawet skończył, iż urządził jak kraj z rąk mu się wyrywał i ludy odrywają się od niego, dogmatycznie uściwił nieograniczoną obecność załogi cudzoziemskiej około państwem, oświadczył, że najwyższe prawa nad jego państwem i jego ludami są własnością świata katolickiego. Sam więc wyznał, że nie jest panującym włoskim; jakże więc głosił, że swe królestwo może nadal utrzymać się we Włoszech, mówiąc o Włoszech będących już włoskami? Wyrwać mówię o Włoszech będących już włoskami? Iść z tej trudności niepodobna. Powiecie o federacji; lecz p. zypniewszy nawet, że Włochy zgodzą się na nią, władza świecka równie jest sprzeczna z federacją jak z jednnością.

Jakikolwiek byłby rząd polityczny Włoch, jednóstajna sprzeczność istnieje między najwyższym kapłanem i monarchą. Cóż to za konfederacja, której jeden z członków pociąga za pierwszy obowiązek nie być patryotą, nie należąc do wojny za niepodległość, i rozciągając swą miłość na nieprzyjaciół ojczyzny. I czy to bronić będzie sprawę włoskiej, czy się od niej oddzieli, papież równie naraża się zażalenie na siebie serca i zachwiał bądź we Włoszech bądź w Austrii, wiarę, której jest głową. Religja arcykapłana musi wiać górę nad polityką monarchii. Obcy spór o własnych poddanych, których jętrzy będzie jego neutralność, czyż sama siła wypadków nie zmusi go obstawać przy sporach cudzoziemców? Zawsze chodzi tu o władzę świecką, tę zawiadę wznieśloną po środku dla przeszkody wszelkiemu zbliżeniu, dla rozzerwania wszelkiej zgody między północą i południem, którym Włochy jednolite lub skłócone znajdują na pierwszym wstępie, jak przeszkodę swojej politycznej wielkości. Któż odważy się dziś przyzwolić, aby ta sztylowa skala nieustannie staczała się na narodowość włoską? Któż uwiery, że ten ruch odrodzenia ożywiający Włochy od dwóch lat, zatrzyma się, cokolwiek bądź, w pamięci Włochów. Fakt! Włochy pooblebiły sobie, iż zostaną wielkim narodem, że zasiądą nałecznie sobie miejsce w radzie Europy, uwieryli w swe zamierzone wstąpienie; już dojrzały te wielkości, dotknęły jej niemal rękami, zamierzając wstąpienie już prawie ziszczone, i sądzić, że nie pozostanie śladu z tego wszystkiego u tego ludu tak żywiej wyobraźni, nie, nawet uczucia zaufa? Podobne rewolucje nie mogą kończyć się porażeniem. Od chwili, w której przednie straż francuskie przeszły Alpy na wiosnę 1859 r., każdy dzień, każda minuta, zwiększała przestrzeń dzielącą przeszłość od przyszłości Włoch. Czyż wstrzymaćcie bieg godzin? Czyż potraficie wstecz cofnąć ten potok? To niepodobna, już od owych bieżących czasów, kiedy rzeki pozwalały sobie czasami wracać do swoich źródeł, Montaigne mówi: „ze skłonności ludzi unoszą się na fałszywe”. Wojna 1859 r. wyprawa Garibaldiego do Oleggia Sycylii, wytrwała zgoda, którą od dwóch lat podziwiamy między północą i południem Włoch, rozprawy parlamentu włoskiego, gdzie poset neapolitański zasiada obok posła neapolitańskiego i bolonskiego, zamieniają się we wspomnienie ludowe, a wiadomo jaka jest potęga tych wspomnień, jakie wywołują ich nagłe i niezwykłe przebudzenia. Pomysł Włoch potężniejszy przetrwał opór papieżów, srogości Austrii; przetrwał i Danta i Machiawela, przetrzeż i hrabiego Cavoura. Ale Włochy nie zdołają powstać, uczynić kroku bez zawadzenia o władzę świecką. Zniszczyć ją, będzie zawsze dla nich podług wyrazów p. Ricasoli *nieubłagana konieczność*. Z jednej strony silne samopoznanie, które klęski uczyniłyby jeszcze gorętszym, narodu, który zapowiedział swe istnienie i wagę 20 milionów Włochów chcących zająć miejsce w świecie; z drugiej strony, rząd posiadający 2 lub 3 miliony poddanych zniechęconych, będących jego pierwszymi wrogami; i miasto którego mieszkańcy, mimo czujności policyj, podpisują gromadnie prośby przeciw niemu, rząd którego utrzymanie wymaga wiecznej interwencji austriackiej lub francuskiej, oraz walka 3-ech narodów narzucających światu nieprzerwaną zgubną tymczasowość i stan bez wyjścia: czyż to może się nazwać rozwiązaniem? Ale ponieważ rozwiązanie jest konieczne, potrzebna będzie przynajmniej taka, jakie okaże się możliwym i obmyślić pokój Europy i niezależność stolicy świętej, w rękach nie równie rzeczywiste niż władza świecka. Darcie byłyby okłady tego rozwiązania; należy doń przystąpić. Im prędzej tym lepiej.

Włochy, 14 lipca. Monitor powszechny pisze: Wody Włochy nie przestają być pomocnymi cesarzowi. A więc wiadomości podane przez *niepodległość belgijską* są zupełnie fałszywe. Doktor Rayer o którym ten dziennik mówi, że był najspieszniej wezwany do Włochy, nie opuścił Paryża. Generał Fleury, adiutant i pierwszy koniuszy cesarski, dziś 14-go, opuścił Włochy i udał się do Turynu, jako posel nadzwyczajny. Generał Fleury wiezie własnoręcznie list cesarza do króla włoskiego, w odpowiedzi na oznajnienie, które poręczono było uczynie librami Arse.

Monitor powszechny pisze dnia 14 lipca: „Umieściłmy mowę mianą przez ambasadora francuskiego podczas uroczystego posłuchania, jakie mu udeilił Abdul-Azziz, tudzież odpowiedź jego cesarskiej mości. Rzeczona odpowiedź potwierdza zapewnienia uczynione w hatti sultanskim 1-go lipca. Wyrazy nowego sultana powiedziane z tego powodu, nabrały wyjątkowej wagi, z tego szczególnego zbiegu okoliczności, że margrabia de Lavalette był ostatnim przedstawicielem obcym, który był przyjętym przez Abdul-Medzydza i pierwszym, któremu dał posłuchanie jego następcy.

„Najjaśniejszy panie! Z woli monarchy mojego otrzymał poruczenie pozdrowić waszą ces. mość z powodu wstąpienia na tron przodków i złożyć wszelkie życzenia szczerze panowania, ośmielił się mieć nadzieję, że w c. m. raczysz przyjąć mój hold osobisty i zaszczytać mnie tą łaskawością jakiej doznawałem od twojego najjaśniejszego pana poprzednika. Bolesny cios, który ugodził w serce w c. m. żywo odbił się i w sercu cesarza Napoleona III. W osobie sultana Abdul-Medzydza miał zaiste pan mój wiernego sprzymierzeńca, którego szczerze nigdy nie okazała się zawođa. Związki przyjaźni łączące od wieków oba cesarstwa, stały się dzięki Bogu, ścisłszymi od czasu, w którym najjaśniejszy brat w c. m. przyjął wielkie zasady, na których spoczywają siła i część nowoczesnych społeczeństw, swoboda sumienia, porównanie podatków, równość praw cywilnych i sądowych, i uczucia wpisane w obliczu Europy do karty, Gul-Hane, a później w Hat-Humaton. Bóg nie udzielił mu ani siły, ani czasu potrzebnego do zupełnego ziszczenia tych zamiarów. Twoim to szlachetnym i potężnym ręką są one odtąd powierzone. Waszemu to c. m. mającej przed sobą długą przyszłość Opatrzność zachowała sławę niezłęczoną z tym wielkim dziełem. Wspierać w c. m. będą w spełnieniu tego szlachetnego obowiązku przywiązanie i wdzięczność ludów chrześcijańskich i muzułmańskich, życzenia całej Europy i zaręcze w szczególności moje, głębokie współczucie mojego monarchy i kraju.

Sultan odpowiedział:

„Jestem głęboko wdzięczny za pozdrowienie, które pan ambasador składa mi od najjaśniejszego cesarza i proszę, aby przemił moje dzięki najjaśniejszemu panu swojemu. Również dziękuję panu ambasadorowi za wynurzenie dla mnie osobiste uczucia; widzę zaś jakie odznaczają go przymioty, szczęśliwy jestem z zabrania z nim osobistej znajomości. Mogę zapewnić pana ambasadora, że najdroższemu mojemu życzeniu jest ściślejsze skłórcze pod moim panowaniem wzięły przyjaźni i dawnego przymiernia tak szczerze i istniejącego między dwoma państwami. Z wdzięcznością dowiaduję się, że najjaśniejszy ces. Jego mość raczy podzielać boleść i smutek, w jakie pogorzyła mi śmierć mojego brata. Najwyższemu pragnieniu mojemu jest wzrost wszystkich bez wyjątku moich muzułmańskich i chrześcijańskich poddanych; a również przyboskiej pomocy, rozszerzenie wszystkich nader mojego ojca i brata. Dowiada tego uczynki. Spodziewam się, że ustanowienie moje zostaną ocenione przez takiego monarchę jakim jest cesarz, żywczyli sprzymierzeniec mojego rządu.

D. 14 lipca. Czytamy w dzienniku *Ojczyzna*. Liczne dzienniki włoskie donoszą, że wynikił spór między hr. Goyon i ks. de Merode do tego stopnia, że stosunki między zwierzchnością wojskową francuską a rządem rzymskim zostały przerwane. Jest to wiadomość niedokładna. W rzeczy samej zaszedł był spór małej wagi; lecz zapewniają, że został załatwiony z obustronnym zadowoleniem.

Dziennik *Mniemanie Narodowe* podaje następujący list otrzymany z Vichy: Powszechność tutejsza była bardzo zadowolona, gdzie cesarz przez czas swojego pobytu słuchał będzie nabożeństwa: czy w starożytnym Vichy, w kościełku parafialnym S-go Błażeja, czy w kaplicy szpitalnej S-cj. Rozalii, utrzymywanej przez zgromadzenie księży misjonarzy, króćch przelozony ks. de Soula jest. ulubieńcem ks. de Breux-Breux biskupa w Moulins. Proboszcz miasta Vichy i czcigodny ks. Dupeyrat, który od lat blisko 40 jest pastorem tej owczarni, słynie jako mąż wyrozumiały, filofiserny i kochany przez swych parafjan, ale wiadomo z jakich powodów nie lubion przez swego biskupa. Czekano komu cesarz da pierwszeństwo: czy proboszczowi, czy zakonnikowi. Cesarz poszedł na mszę do S-go Błażeja. Proboszcz przyjął n. p. w kruchcie starego i nadrujonowanego kościoła, przemową bardzo przyzwolną, na którą cesarz odpowiedział: „Dziękuję księze proboszczu za twoje serdeczne słowa. Pragnę, aby duchowieństwo dobrze to wiedziało, że ciągle wspierać będę religię, o ile to odemnie zależeć może. Znajduję się teraz w okolicy bardzo dla mnie przyjaźnej i pewnie nie opuszczę jej bez zostawienia dowodu mojej dla niej życzliwości.”

Nie potrzebuję zwracać uwagi na doniosłość tego zdarzenia. Jest ono nowym dowodem jak wyrwale cesarz postanowił trzymać się raz obranej drogi względem duchowieństwa, w miarę tego, jak to duchowieństwo zajmować się będzie politycznym knowaniem albo zamknąć się ściśle w obowiązku swego świętego powołania.

Jeszcze mało zdarzenie: W chwili wyjścia cesarza z kościoła, wielka i otyła kobieta rzuciła się ku niemu chcąc go ucałować. Ledwie udało się generałowi Fleury poruszeniem ręki przeskoczyć temu wybuchowi czułości. Wszyscy śmiali się z tego pociesznego zdarzenia i cesarz najprędzej. Burbonka (bo Vichy leży w prowincji Bourbons) trzymała za rękę tłustego małca, którego chłopiec przedstawił cesarzowi i zawołał: „Oto go masz! to twój ojciec chrzestny!” Wiadomo, że cesarz i cesarzowa oświadczyli się być rodzicami chrzestnymi wszystkich chłopców, urodzonych w całej Francji w tym samym dniu, co następcą tronu.

Anglia.

London, 12 lipca. Dziennik *Times* mówi: sądzimy, że Lord John Russell, wkrótce przejdzie do izby parów, długie jego zasługi w izbie gmin już to w urzędzie ministra, już to przedstawiciela narodu, dają mu prawo do tej łaski królewskiej.

Na dzisiejszym posiedzeniu izby gmin p. Forster zapytał ministra spraw zagranicznych o powody zwioki ze strony rządu belgijskiego, w zawarcu z Anglią takiej samej umowy handlowej, jaką zawarł z Francją. Lord John Russell odpowiedział, że skoro Belgja zganiła w tej mierze rokowanie z Francją, wnet dopomógł się o układ z Anglią na tychże samych zasadach. Rząd króla Leopolda udzielił się, że jednocześnie niemógł w jednymże i rzad-miecie rokować z dwoma państwami, a to tēm mniej, że przewidywał wielkie trudności w przeprowadzeniu przez senat warunków co do wyrobów wulcanicznych i taryfy na cukier. Lord John Russell sądzi, że miał prawo spodziewać się więcej powolności ze strony Belgji, że gdyby dla opóźnienia układów z Francją przyszyboby o kilka tygodni przedłużenie posiedzenie izb belgijskich, rząd dla okazania bezstronności, powinien był to uczynić; nie wątpli wskazuje, że na następnych izbach ministrowie belgijscy okażą się sprawliwymi.

Pan Verney zwraca uwagę izby na sprawę duńską, twierdzi, że ma w ręku dowody uciśku jakiego doznaje ludność niemiecka w Holstynie i Szlezwigu. Powstaje przeciw traktatowi w moc którego, jeden z członków rodziny cesarsko-rosyjskiej, nie odziedziczył tron duński, sądzi, że rzeczony traktat już stracił moc obowiązującą.

Lord H. Vane Niechce usprawiedliwiać postępowania duńczyków, utrzymuje wszakże, że traktaty zaręczają posiadanie Holstyni i Szlezwigu koronie duńskiej.

Sir. M. Peto twierdzi, że nigdzie w Niemczech lud nie używa takiej swobody jak właśnie w tych księstwach. Ze rząd duński przynajmniej się do niektórych popełnionych błędów i gotów jest wynieść z nich uchybienia naprawić. Zresztą odwołuje się do pośrednictwa Anglii; sir Peto nie wątpi, że ta droga będzie skuteczną.

Lord John Russell nie znajduje właściwym wchodzić w rozstrąsanie zarogów między związkiem Niemiec a Danją, ograniczając się zaś tylko obecnym stanem sprawy spodziewa się, że zapowiedziane przez króla Duńskiego nadzieje doprowadzą do pożądanego jej końca. Szlachetny lord sądzi, że cel i doniosłość traktatu 1852 r. doprowadzą do wypadku ugodliwego i że królestwo duńskie w całym swym obrębie przejdzie do rąk pewnego dziedzica, a tēm samem utrzymane zostanie jako oddzielne państwo Europejskie.

Dalsze rozprawy odesłano do następnego posiedzenia. Z powodu złożenia przez lorda Sidneya Herberta urzędu ministra wojny, dziennik *Ranna Postla* daje pobieżny obraz jego politycznego zawodu. Życie publiczne rozpoczął za ministertwa hr. Grey; później zespoliwszy się z sir Rysardem Peel i obraszył za wyłączenie zadanie udoskonalenie wojska angielskiego, nie wyszedł nawet ze służby pod kierunkiem lorda Aberdeen. Trzymał się statecznie zasad wywołonych; podczas wojny wschodniej stojąc na czele wydziału wojennego, lubo osobiste spókwroniony był z arystokracją rosyjską, gdyż matka jego była hrabianką Woronów, najdzielniej popierał wojnę z Rosją. Dziennik *Ranna Postla* przypisuje mu jako wielką zasługę, że wydał był rozkaz bombardowania Odessy; szczęściem lord Aberdeen nie dozwolił tego dzielnego rozkazu wykonać, a przez to samo oszczędził lordowi Herbertowi, i żalu i nieszawy, jaka by stała na osobę jego spadła. Lord Herbert uważany jest jako minister zdolny i prawy, zapewne po odzyskaniu zdrowia wezwany znnowu zostanie do któregośkolwiek z przyszłych gabinetów.

Austria.

Pesz, 9 lipca. Dziennik węgierski *Magyar Sajtan* mówi w swoim poglądzie, że rząd austriacki chciałby zawrzeć nowy pakt z Węgrami. „Co do nas, trzymamy się dawnego paktu. Jeżeli jedna z umawiających się stron, ufa w swą przemoc, nie spełnia warunków, do których ją pakt obowiązuje, nie możemy jej zmusić; ale nie zamienimy pewno naszego złota na papier. A jak dla dobita jakiegośkolwiek targu potrzeba jest obustronna zgoda, tak podobnie potrzeba jest ona dla zawarcia nowego paktu. Będziemy uciele czekać, bo nie jesteśmy w położeniu dzierżawcy, który naglony potrzebą grozą, sprzedaje zboże na niebawem i dla nas dzień zaświeci, a jako jedna z umawiających się stron, potrafimy wybrać dla siebie do godną chwilę.

Kancelarja węgierska naradza się nad mającą się dać odpowiedzią, ale jak już powiadałem, niewie jak się wzięć

do tego. Ję zmorą jest konstytucja, objaśniona przez prawa 1848 r., która właśnie obalila i kancelarję i radę królewską, ponieważ ich skład kolegialny nie dostarczał dostatecznych rękojm szczerzego wykonywania praw. Kancelarja chciałaby pozostać tēm, cżm była przed 1848 r. Chciałaby zająć miejsce ministerstwa węgierskiego odpowiedzialnego, odpowiedzialność zaś własną ukryje pod odpowiedzialnością kolegialną. Obraduje więc na podstawie dekretu 20 października i radzi się nie mienienia powszechnego, ani jednomyslnego głosu obiedwóch izb; ale członków węgierskich dawniej rady cesarstwa, którzy obalili poprzedników pana Schmerlinga.

Kiedy kancelarja szuka odpowiedzi pojednawczej w dokumentach przed r. 1848, ministrowie niemieccy usiłują wyrzucić wszystkie stosunki, niezgadujące się z konstytucją 26 lutego, jednomyslnie uchyloną nawet przez samą kancelarję węgierską. Stronictwo centralizacyjne stara się przestraszyć ludności austriackiej, następstwami, jakie podług nich sprowadzić musi przywrócenie konstytucji węgierskiej. Mówią, że przywrócenie konstytucji węgierskiej wprowadzi samowładztwo we wszystkich innych krajach austriackich. W Węgrzech władza będzie ograniczona, ale za to będzie samowładną w Austrii. Takim dowodem sami wydali sobie świadectwo zupełnej konstytucyjnej niezdołności. Przywiązanie Węgrów do tysiącletniej konstytucji nazywają maddziarskim samolubstwem, ponieważ ta konstytucja opiera się na zasadzie niewdawania się w sprawy innych krajów monarchii. Nie rozumieją, że chcą się niemi posłużyć jak potrzebami narzędziami opozycji przeciw konstytucji węgierskiej. I wówczas kiedy już zostanie dostatecznie podkopana, rząd podbędzie się możnawładców austriackich, jak się ich pozbył w r. 1851. P. Ghyczy nie bierze żadnego uczestnictwa w naradach kancelarji, i dobrze czyni. Kancelarja jest instytucją obaloną i drażniłaby uczucie ciała prawodawczego, mianowicie też izby poselskiej, której P. Ghyczy jest prezesem. P. Ghyczy miał podczas posłuchania bardzo długą rozmowę z cesarzem. Jest to mąż prosty i spokojny na wzór p. Deaka. Nie udaje, że wie wszystko co zaszło w tej rozmowie na cztery oczy, ale o jednym zapewnić może, że P. Ghyczy oświadczył bez ogródki cesarzowi, że zgoda a więc koronacja nie nastąpi, tylko w skutek przywrócenia praw 1848. Zdaje się, że cesarz mało jest oswojony z tak otwartym sposobem tłumaczenia, że ludził się uchyleniem raz przebie praw 1848, ale p. Ghyczy dał mu do zrozumienia, że to było urojeniem mogącém sprowadzić zamęt i nieszczęście. Uchylenie praw 1848 wzburzyłoby całą ludność węgierską, która uwieryłaby, że rząd chce wznowić dziesięć, pańszczyznę i t. p.

Z tej rozmowy można powziąć wyobrażenie o baronie Vay, który pewnie nie wystawił we właściwym świetle mniemania powszechnego; bo cesarz zdawał się być zdumiony oświadczeniem p. Ghyczy. Zapytywał nawet, jacy mężowie mogliby złożyć ministerstwo węgierskie w przypuszczeniu całkowitego przywrócenia konstytucji.

Dziennik wiedeński *Prassa* daje następnę wiadomości o świeżo odkrytym spisku:

Komorn, 7 lipca. Pierwsza rota karna została stąd przeniesioną pod koniec przeszłego miesiąca, z powodów politycznych, do Tereziensztatu. Jeden z żołnierzy rzeczywiście doniósł, że w tej rocie istniał spisek na podpalenie, w dniu umówionym, miasta i twierdzy, oraz ucieczki wśród powszechnego zamieszania. Głównymi przywódcami byli dawni oficerowie honvedu (pospolitego ruszenia) wyrugowani z wojska za zwykłe przestępstwa i oddani do rot karnych. Wszakże uwięziono i osoby cywilne, które przyrzekły dopomagać żołnierzom. Wspólnie schwytaono bandę zbrojcę, która od czasu oddalenia się zandarmów, trapiła nasz koniat. Składała się ona ze zbiegów wojskowych, chłopów, wyrobników, a nawet ze zrzuwanych właścicieli ziemskich. Jeden z tych ostatnich, który był sędzią w 1848, należał także do tej bandy, ale nie przynajmniej, aż dopóki za rozkazem sędziogo obwodu, w którym sam niegdyś urzędował, dostał 50 kijów. Dotąd udowodniono dwa zabójstwa i liczne kradzieże zboża i bydła. Dla przyjęcia do tych odkryć, musiano wyliczyć więcej 10,000 kijów.

Dziennik węgierski *Hrnök* przypisuje wielką wagę do szczegółu, że przy złożeniu adresu nie znajdował się żaden z ministrów niemieckich: „Widzimy w tēm dowód, że odpowiedź najjaśniejszego pana ułożona zostanie według zdania i pod odpowiedzialnością wysokich dostojników węgierskich. Ta niezależna postawa korony węgierskiej, wróci ufnosć zasnuconemu narodowi, który wówczas najżywiej zapagnie co prędzej pozdrowić króla w pałacu Macieja Korwina. Król i naród skoro wyłącznie sami znajdą się obok siebie, łatwo się zrozumieją i korona św. Stefana na nowo zająśnie nad wielkim i szczęśliwym ludem.

Pesz, 10 lipca. Z powodu wniesienia o zbudowaniu nowego gmachu na izbę poselską, jeden z posłów radził wstrzymać się z obradami w tym względzie, aż dopóki nie nadejdzie odpowiedź cesarska, która może uczynić tę budowę niepotrzebną. P. Deak wyraził, że zapewne przezorność jest rzeczą dobrą, bo wydatki na nową izbę muszą pociągnąć za sobą pożyczkę; wszakże są powody niedozwalające obawiać się tak nieprzychylnę odpowiedzi, ponieważ na adres oparty na prawie niepodobna odpowiedzieć rozmiągając się z prawem, żada przeto odesłania tego wniosku do komisji. Co i zagłosowano.

Lubow, 9 lipca. Przegląd twierdzi, że jest upoważniony do oznajmienia, że mowa posła, na radę cesarstwa, pana Schemelowskiego, przeciw wyzwoleniu żydów, zganiona została przez posłów polskich.

Pesz, 11 lipca. Nie bez zasady mówiono, że rząd ogłosi manifest. P. Schmerling myślał o małym zamachu stanu. Chciałby zacząć od rozwiązania sejmku, ale jakże go rozwiązać, bez użycia siły zbrojnej? Wiedział, że ani hr. Szecsen ani baron Vay nie podpiszą dekretu rozwiązania, i że podpis pierwszego, choćby udało się go otrzymać, nie miałby najmniejszego znaczenia. Niepodobna było ocalić choć pozory bez pozbicia się barona Vay. Minister wojny byłby bardzo rad dostarczyć rządowi żołnierzy, ale kiedy kto zgrywa rolę ministra konstytucyjnego, musi zaważać się, rozpocząć ją od gwałtu. P. Vay z całą kancelarją chciał złożyć pieczęć, czekał tylko na jakikolwiek krok ubliżający jego rządowi. P. Schmerling podobnie miał zamiar wytrwać; cesarz pochwałiał plan swego niepowodzenia. P. Schmerling począł szukać, czy nie znajdzie nowego kancelarza. Sądził, że to pójdzie gładko, dostojność ministra ma zawsze tyle powabu. Ale jakże zdumieć się musiał, kiedy ci, którym ministerstwo ofiarował, wybuchnęli śmiechem w żywe oczy? Zrozumiał i cofnął się.

Czytamy w *korrespondencji konstytucyjnej*: „Dziś 13 lipca odbyło się pierwsze posiedzenie ministrów niemieckich i węgierskich w przedmiocie odpowiedzi na adres. Najróżnorodniejszy projekt, wypracowany przez kancelarję węgierską. Obrady doprowadziły do zupełnej zgody między wszystkimi członkami stronictwa węgierskiego, których zdania dotąd różniły się w najważniejszych szczegółach. Zapowinono nas, że hr. Szecsen nie wystąpił z żadnym osobnym projektem, a więc nie radził, aby wzięto za punkt wyjścia rok 1847. Projekt węgierski obejmuje od 7 do 8 arkuszy, że zaś nie zaszło żadne zbliżenie między ministrami węgierskimi, jeszcze więc w następnym tygodniu nie można spodziewać się ostatecznego wypadku.

gac być ani w Banku ani w Towarzystwie Kredytowem zmienionym na srebro, a rząd z tego dozwolenia znakomita część procentu odnosiłby w korzyści.

Mysł tę ogólną wyjaśniam przykładem; żeby zaś wszyscy z mechanizmem amortyzacji nie oznajomieni, łatwo mię pojęli, wypisuję tu tabelę jak i jakim sposobem umorzenie tych papierków rublowych hipotecznych wykonywać się będzie przez półroczne wypłaty, a tem samem ubywanie onych z hipotek własności.

Dajmy na to, że czynszownik płaci z osady czynszu 10 rubli rocznie, żeby się więc wykupił, potrzebowalby zapłacić 200 rubli gotowizną swemu dziedzicowi. W braku takowych, zamiast pożyczać na lichwę, lub żądać nowej emisji listów, niechajby Towarzystwo Kredytowe przysłało mu w pomoc, wydając mu 200 papierków wyżej opisanych na spłacenie czynszu. Papierki te odrębne od zwykłych papierków bankowych, do chwili użycia onych na wykup, nie miałyby żadnego waloru, lecz po wzięciu onych przez czynszownika i odebraniu przez właściciela majątku, a więc zahypotekowaniu onych jak wskazano wyżej, papierki te nabędą rzeczywistej wartości tak dalece, że dopóki kursowe będą, tej wartości nigdy nie utracą. Spłacenie zaś tego hipotecznego długu, czyli raczej umorzenie tych 200 papierków, dokonaniem będzie przez uwłaszczonego czynszownika w latach 28 w 56 ratach następującym porządkiem.

Rata	1	na	procent	4	na	kapitał	2
—	2	—	—	3,96	—	—	2,04
—	3	—	—	3,92	—	—	2,08
—	4	—	—	3,88	—	—	2,12
—	5	—	—	3,84	—	—	2,16
—	6	—	—	3,80	—	—	2,20
—	7	—	—	3,74	—	—	2,26
—	8	—	—	3,70	—	—	2,30
—	9	—	—	3,66	—	—	2,34
—	10	—	—	3,60	—	—	2,40
—	11	—	—	3,56	—	—	2,44
—	12	—	—	3,52	—	—	2,48
—	13	—	—	3,46	—	—	2,54
—	14	—	—	3,42	—	—	2,58
—	15	—	—	3,36	—	—	2,64
—	16	—	—	3,30	—	—	2,70
—	17	—	—	3,26	—	—	2,74
—	18	—	—	3,20	—	—	2,80
—	19	—	—	3,14	—	—	2,86
—	20	—	—	3,08	—	—	2,92
—	21	—	—	3,02	—	—	2,98
—	22	—	—	2,98	—	—	3,02
—	23	—	—	2,90	—	—	3,10
—	24	—	—	2,84	—	—	3,16
—	25	—	—	2,80	—	—	3,20
—	26	—	—	2,72	—	—	3,28
—	27	—	—	2,66	—	—	3,34
—	28	—	—	2,58	—	—	3,42
—	29	—	—	2,52	—	—	3,48
—	30	—	—	2,44	—	—	3,56
—	31	—	—	2,38	—	—	3,62
—	32	—	—	2,30	—	—	3,70
—	33	—	—	2,24	—	—	3,76
—	34	—	—	2,16	—	—	3,84
—	35	—	—	2,08	—	—	3,92
—	36	—	—	2,00	—	—	4,00
—	37	—	—	1,92	—	—	4,08
—	38	—	—	1,84	—	—	4,16
—	39	—	—	1,76	—	—	4,24
—	40	—	—	1,68	—	—	4,32
—	41	—	—	1,58	—	—	4,42
—	42	—	—	1,50	—	—	4,50
—	43	—	—	1,40	—	—	4,60
—	44	—	—	1,32	—	—	4,68
—	45	—	—	1,22	—	—	4,78
—	46	—	—	1,12	—	—	4,88
—	47	—	—	1,02	—	—	4,98
—	48	—	—	0,92	—	—	5,08
—	49	—	—	0,82	—	—	5,18
—	50	—	—	0,72	—	—	5,28
—	51	—	—	0,62	—	—	5,38
—	52	—	—	0,50	—	—	5,50
—	53	—	—	0,40	—	—	5,60
—	54	—	—	0,28	—	—	5,72
—	55	—	—	0,18	—	—	5,82
—	56	—	—	0,06	—	—	5,94

W ogóle na procent 132,88 na kapitał 203,12.

To jest, że owe 200 rubli w papierkach hipotecznych zupełnie z kursu wycofane będą w ciągu lat 28 przez stopniowe co pół roku onych wypłacenie, w miarę ubywania onych z hipotek własności osadnika, aż do ostatecznego onę oczyszczenia.

W tym celu wypadaloby, aby każdy uwłaszczony, który takowe papierki na swęj własności zahypotekuje, oplać niemi w każdej racie tyle, ile w tej racie wypadnie dać na kapitał mający być umorzony przez spłacenie, tę zaś kwotę, jaka w każdej racie przypadnie na procent, winien będzie zapłacić w srebrze lub w innej obiegowej monecie. I tak np. w racie 25 na kapitał powinien zapłacić papierkami hipotecznymi rubli 3 kop. 80, które zaraz po wniesieniu spalone zostaną jako z hipoteki zesła, a więc umorzone, zaś rubli 2 kop. 20 procentu powinien zapłacić monetą kruszczową lub inną papierową, lecz nie hipoteczną.

Warunek ten wszakże nie jest koniecznym dla kontybuencji pojedynczo, gdyż kassa Towarzystwa w tym obowiązku wyręczyć ich może, wycofując z obiegu co rata, na zasadzie ksiąg, tyle onych hipotecznych papierków rublowych, ile ich ogółem wypadnie w całej racie do umorzenia od wszystkich razem dłużników, jeżeli oni dajmy na to inną monetą nie hipoteczną dług swój oplać. Gdyby nawet kassa rzeczona, obowiązku tego zaraz nie spełniła i całej raty kapitałowej, z kursu nie cofnęła, to jednakże z tejże raty kursującą papierki, chociaż z hipoteki zesła, nie straciła pewności swojej, bo w owej kasie oczekuje na nich do wymiany odpowiedni fundusz, przez debenta w racie na kapitał uiszczony.

Z czego wynika, że nawet manipulacja z takimi papierkami hipotecznymi będzie łatwiejszą od dzisiejszej z listami zastawnymi, które należy losować a następnie niszczyć, tu zaś którykolwiek papierek hipoteczny bez wszelkich formalności spalony być może, z zachowaniem tej tylko ostrożności, by zamiast 1000 sztuk do umorzenia przeznaczonych, nie spalić tylko 800, gdyż w takim razie kursowałoby 200 nieważnych jako z hipoteki zesłych. Z powyższej tabelki częściowego umorzenia onych 200 rubli w celu uwłaszczenia widzimy, że w ciągu lat 28 kapitał ten wypłacony przez Towarzystwo przyniesie procentu 133 rubli 88 kopiejek a zatem 100,000 naprzykład uwłaszczonych osad przyniosłoby przez ten czas 13,388,000 rubli procentu. Fundusz tak znakomity przy dzisiejszym systemie listów zastawnych, zabraliby kapitaliści zagraniczni, w postępowaniu zaś tu projektowanem, kapitał ten pozostałby w kraju na korzyść skarbu, włości i obywateli.

Za dozwolenie bowiem przyjmowania w kassach takowych hipotecznych rubli na podatki i inne opłaty, bez czego papierki te nie miałyby żadnego waloru, nie mogąc być zmienione na srebro, skarb pobierałby w zysku z onych 4 procentów, jeden lub półtora, tyleż wnoszono by dla włości, a na żelazny fundusz, a resztę na korzyść stowarzyszonych obywateli zmniejszając podatki, a takie połączenie korzyści stanie się zarazem gwarancją kursu, że papierki takowe nigdy w obiegu zachwiane nie będą, mając przytem wszelką hipoteczną pewność.

Manipulacji tego rodzaju procentów nie badam, gdyż dzielę się jest rzeczą podrzędną, kiedy będzie fundusz. Oprócz powyższej korzyści materialnej z procentów dla skarbu i stowarzyszonych, byłaby także i ta dogodność z systematu papierków hipotecznych, że terminu amortyzacyjne pożyczek będą mogły być rozmaite, kiedy przy listach zastawnych musi być tylko jeden stały. Papierki bowiem hipoteczne, będąc monetą obiegową i reprezentując gotowiznę, podlegałyby w spłaceniu rat, tym samym formom i warunkom, jak dzisiejsze pożyczki bankowe udzielane na dobra, na zakłady lub budowę domów, z których każda ma swój oddzielny termin i oddzielne conto i jedna drugiego w niczem nie przeszkadza.

Wypuszczenie papierków hipotecznych następując nie raz, lecz stopniowo w miarę uwłaszczania włości, nie tylko nie obniży kursu innych procentujących papierów, jak się dzieć zwykło przy każdej emisji listów, ale nawet posłuży do utrzymania a nawet podwyższenia rzeczywistego kursu, bo każdy posiadacz tych hipotecznych papierków, procentu onemu nie przynoszących, starać się będzie nabyć za nie bądź akcję albo list zastawny, tak właśnie jak każdy posiadacz rubli srebrnych biletów bankowych, albo assygnat, co żadnego procentu nie dają, stara się kupić za nie papier procentujący.

Tym sposobem przez powiększenie masy kapitału obiegowego przez owe papierki hipoteczne, zatrzymamy u siebie w kraju, większą liczbę listów dawnych zastawnych a zatem i więcej srebra lub złota na kupony od nich. Nieuogólna wątpliwość, że bezpieczeństwo, czyli pewność w kursie takich papierków jest równą, może większą od wszystkich innych na sztabach opartych, bo oprócz hipoteki, gwarantuje onę jeszcze interes własny, to jest łączność w korzyściach z procentu. A gdyby nawet przypuścić, że w skutku nieprzewidywanych okoliczności, papierki te w obiegu zachwiane być miały, to ostatni posiadacz onych, nigdy stratnym być nie może, bo w rejestrach pozostaną ślady, kto wziął te papierki, na czym one zahypotekował, kto w opłacie której raty zaległ, wiele jeszcze ma do spłacenia, ci więc dłużnicy, papierki ten zachwiany, albo inną monetą wykupić, lub inną rzeczą odpowiedniej wartości wynagrodzić zniwoleni będą, jak się to dzieje i teraz przy listach zastawnych, że chociażby one spadły po 40 za sto, to pierwszy co one wziął i zahypotekował, sto za sto oddać jest obowiązany.

Projekt ten przedstawia jeszcze i tę dogodność, że na małą skalę wypróbowanym być może, bez żadnej dla kogokolwiek straty lub niebezpieczeństwa dla praktykowanych dzisiaj systematów. Gdyby bowiem pierwsze emisje takich papierków hipotecznych na wykup czynszu przez Towarzystwo uskutecznił, z powodu nowości pomysłu lub spekulacyjnych zabiegów, pożądanego skutku nie odniosły, to nic łatwiejszego jak małą tę ilość papierków hipotecznych z obiegu wycofać, zamieniając je na bilety bankowe lub listy zastawne, a czynsz osadnika, reprezentowany przez owe papierki z kursu wywołane, zwróci w 28 latach z procentem zrobioną wymianę, dając dla niej hipoteczne wszelkie bezpieczeństwo.

Pomimo tych prawd oczywistych, liczne zarzuty są czynione temu projektowi, a z tych najgłośniejszy, że papierki taki hipoteczny, nie mogą być w każdej chwili jak dzisiejsze bilety bankowe zmienionym na srebrną monetę, kursu mieć nie będzie w kraju ani za granicą. Obecnie wszakże doświadczenie od lat kilku, w połowie Europy praktykowane, odpiara ten zarzut, dowodząc, że wiara i potrzeba są silniejsze od potęgi kruszców, a co dopiero, gdy ta ufność na podstawie widocznej, jaką jest hipoteka dóbr ziemskich, opartą zostanie. Wszak dziś dla braku nawet miedzi i bilonu, przemysłowcy wydają znaczki, pewność onych granitując na przedmiotach swego procedu, i o ile ta pewność dla wartości wypuszczonych znaczków jest wystarczającą, zwykłym trybem idzie handel, przemysł i rzemiosło, nie troszcząc się bynajmniej o kruszec, ale tylko o chleb i dzienny zarobek, a cierpi tylko na tem lichwa i ambicja Midasowych uczniów. Trudno nie przypisać, że stan normalny monety kruszczowej dla wszystkich więc pożądaną, lecz gdy ten by nie może, innymi środkami braku onę zaradzić potrzeba. Zarzut zagraniczności jest mało znaczący, bo gdyby był on nawet istotnym, to bez wielu rzeczy zbytkowych jak jedwabie, szpamy, ostrzygi i t. p. człowiek rozsądny i ogólnie dobru milujący obceć się potrafi, chociaż i na te zbytki innę monetę w kraju nie zabraknie. Ale w rezultacie i ten zarzut wykaże się mylny, bo któryż kupiec w Wrocławiu za swój towar nie przyjmie naszych hipotecznych znaczków, kiedy od nas naważymy wszystkiego za takowe co zechce dostanie. Samem złotem i srebrem nie wielkich rzeczy dobiła się ludzkość z tej prostoty a nader logicznej, jak rzekłem, przyczyn, że rzadkość tych metali stanowi ich wartość, właśnie tym przymiotem wszelkiemu u nas rozwojowi staje na przeszkodzie, tak samo, jak zbytnieść onych w całym świecie, tenże sam daby rezultat.

Inne zarzuty mniej ważne pomijam, bo każdy głębiej badający kwestję usunąć je zdola, mając na uwadze i to, że obok tych papierków hipotecznych kursować będą monety srebrne, złote, bilon, papierowe i papiery procent przynoszące. Nawyknięcie do jednego systemu nie powinno budzić niewiary dla innych pomysłów, do zabudania łatwych, zwłaszcza, że dzisiejsze listy zastawne wielkich korzyści w kraju nie przyniosły, zamieniwszy pieniąż w numizmaty a procenta w lichwę. Mój także jest oczekiwanie, że nowa emisja listów dla wykupu czynszu sprowadzi do nas gotowiznę, bo raczej powiększy ona tylko masę dzisiejszych papierów w ujęciu trzymających kruszec, szczególnież u włości, gdy natomiast hipoteczne z tego ukrycia wyciągnąć mogą. Własność nawet z większą ufnoscią przyjmą te papierki dane im na wykup, aniżeli listy procentowe, których al pari wydać nie potrafia, nadzieja zaś tak łatwego a pewnego nabycia własności, obudzi w nich i podnieci pracę, moralność i statek tak, że dla własnej korzyści zachęci ich do wydobycia ukrytych zasobów. Nowa emisja listów procentowych, nie będąc niczem innym jak zagraniczną pożyczką, obciąży znowu kraj ubogi, znakomitem długiem, jaki gotowizną z procentem za otrzymanie papierki zapłacić z ciężkością nam przysiędę, gdy tymczasem, sposobem tu wskazanym, przez wypuszczenie papierków hipotecznych obiegowych ani jednej złotówki obcy nam oddamy, po latach 28 ani jeden papierki taki w kasie nie zostanie, a cel wielki uwłaszczenia włości będzie osiągnięty.

Dla poparcia projektu nie sądzę zbytecznem wspomnieć tu o powodach wypędzających od nas ciężko zapracowaną szczyptą gotowiznę, do których się liczy:

- 1) niekorzystny bilans handlowy, do czego się przyczynia handel przemysłowy,
- 2) lokacje większych kapitałów w bankach zagranicznych i strata takowych,
- 3) kosztowne, coroczne podróże i pobyt za granicą kraju,
- 4) znaczna masa papierów naszych procentujących u obcych kapitalistów,
- 5) przedsięwzięcia kosztowne robione obcym kapitałem, kiedy kredyt miejscowy mógłby je wykonać środkami tu wskazanym,
- 6) zabieg liczących spekulantów wywożących od nas wszelką monetę kruszczową.

Wszystkie te kategorie wyłączenie potrzebują złota albo srebra, którego nie produkując, kraj nasz zawsze zostanie ubogim i nigdy nie pokryje deficytu z powyższych powodów. A gdy przyczyn tak drożych nie dopuszczają u siebie zagraniczne kraje, i owszem z nieogledności na szęć szczerze korzystają, łatwo przeto zrozumieć, że finansowo nasza od ich zasad różnić się powinna, jeżeli cokolwiek lepiej nad stan obecny postawimy się chcemy.

Projekt ten łatwy do pojęcia zastosujemy teraz do cesarstwa, w celu zamierzonego tam uwłaszczenia włości; przypuszczając, że urządzenie hipoteczne własności już tam wprowadzono. Dla wykupu miliona np. osad włościńskich, licząc w przecięciu po 200 rs. za jedną, jak tu przypuściłem, bank lub towarzystwo wypuściłoby 200 milionów papierów hipotecznych a ten wielki kapitał zabezpieczony na czynszu, osadzie i susedziarstwie na majątku właściciela wioski, pobraliby dziesięć majątków.

Ponieważ te papierki hipoteczne, tak jak wszelka gotówka srebrna albo złota, nie będą przynosić procentu swoim posiadaczom, ci więc albo ich użyją w jakie przedsięwzięcia, np. budowy kolei własnym kapitałem, lub zamienią takowe na bilety państwa, procent przynoszące.

Przypuściwszy ten drugi rezultat, skarb państwa płacić właścicielom będzie procent od biletów państwa, lecz mając za owe bilety ruble hipoteczne, zyskiwać będzie na ten wydatek, w ciągu lat 28-mu, 133 milionów procentu od włości.

Tym sposobem skarb skonsolidowałby mniejszym procentem, 2% nawet nie wynoszącym, 200 milionów długu, dając za papierki hipoteczne tych biletów państwa i wyciągając z kursu tyleż milionów assygnat dla zniszczenia onych.

Nadto, będąc w posiadaniu onych 200 milionów papierków hipotecznych, puszczając je w obieg, wyciągnąłby znowu z kursu do zniszczenia drugie 200 milionów assygnat i tyleż długu tą jedną operacją znowu ukonsoliduje.

Przypuściwszy więc np. 800 milionów długu czyli raczej w kursie dzisiaj będących assygnat, po takiej operacji uwłaszczenia jednego miliona osad, pozostanie w obiegu 400 milionów gwarantowanych kruszczem, 200 milionów zabezpieczonych hipoteką własności prywatnej a 200 milionów zamienionych na bilety państwa, od których procent w większej summie płacić będą przez ewierze wieku nie skarb, lecz włości.

Tak więc bez wielkiej kombinacji finansowych i ciężaru zagranicznej pożyczki dług Państwa znacznie skonsolidowany, a dług włościński umorzony będzie, tak, że po latach 28-mu ani jeden papierek hipoteczny w kasie nie zostanie, włościćian zaś będzie uwłaszczonym, ażeby dalszą pracą swobodną powiększył bogactwo i pomyślność w kraju dotychczas usłone.

KOESPONDENCJA KURJERA WILEŃSKIEGO.

List Tadeusza Padalicy.

Kiedys niedawno w N. 29 Kurjera, protestowali przeciwko zdaniom pp. Iwaniszewa i Józefowicza w kwestjach dotyczących historycznych stosunków Rusi z Polską, anisimy się spodziewali zostać poparci i tak prędko, krytyka uczonych historyków rosyjskich. Trzeba wiedzieć, iż broszura składana pp. Iw. i Józ. nie przeszła w literaturę rosyjskiej nieopierzonej. Petersburgskie wiadomości, wzmiankę o niej wniosły do pierwszych kolumn pisma i tym sposobem nadały jej pewne znaczenie. Inne pisma, nie wchodząc w rozbiór szczegółowy, zawierzały w zupełności słowom tych panów a oszukane śmiało odwoływały się do pana Iwaniszewa do aktów, które wydane zostały wraz z broszurą, ani podejrzwały, że te akty zupełnie co innego wyrażają, niż to co mówi o nich professor. I to należy wiedzieć, że broszura wydana została uprzednio, gdy druk aktów jeszcze był nieskończony a więc czytano ją i pisało o niej, gdy nikt nie miał pod ręką dokumentów, ażeby je sprawdzić. Ta księga ukazała się dopiero w kilka miesięcy później. To także nie przemawia za sumiennością historycznej pracy; ale mniejsza o to. Słowem prasa rosyjska, nie zagłębiając się w szczegóły, a widząc obudwóch tych panów stojących przed kratkami z ogromną pliką dokumentów, ani podejrzwała, ani jej przez myśl nie przeszło, by nieśli oni nie to co potwierdza ich zdanie, ale to co ich zbija. Myny były gęste, cytano mnóstwo, odsyłać co więcej jeszcze, — co tu mogło ich podać w wątpliwość? Nawet „Osnowa” pismo małoruskie, poświęcone wyłącznie interesom południowej Rusi, pismo co z samego charakteru, ma za obowiązek swęj rozjaśniać historię zawiłą kraju i znać ją lepiej od innych, do tego stopnia zacięwiec zostało broszurą, iż przedrukowało ją w kwietniowym zeszyt. Nas przestały już oddawać dziwne naciągane usiłowania niektórych pisarzy do pokazywania historii południowej Rusi w fałszywym świetle i jeśli dziwił się jeszcze, to skali i zapalowi do podobnej pracy, o które posądzaliśmy jak dotąd, samego tylko Ustriałowa i kilku innych. Niedawno jeszcze, mozebyśmy sami tylko wytrzymali walkę, ale dziś i dla prac historycznych rosyjskich pisarzy bezstronniejsze otwiera się pole. Cytujemy tu z chlubą krytykę rosyjskiego czasowego pisma „Sowremennik”, umieszczoną w kwietniowym zeszycie, na też samą broszurę, i wyznajemy, iż po sumiennych badaniach Solowjewa nie spotykaliśmy podobnie trafnego i rozróżniającego zdania o przeszłości historycznej Rusi i stosunku jej do historii polskiej. Cieszy nas, że są w Rosji uczeni i pisarze pojmujący historię i oceniający ją z głębszego stanowiska. Cieszy nas to dlatego, iż obudza nadzieję, że przecie zrozumieć się kiedyś i przestaniemy wierzyć bajkom i fałszom, dla których p. Kostomarov z niemiecką systematycznością buduje osobny systemat i nagrzewa ten aparat do tego stopnia, jaki jest potrzebny do sztucznego wylegania kurcząt. Mówimy te słowa śmiało, bo mówimy je w interesie historycznej nauki. Z boleścią czytaliśmy ostatnie historyczne artykuły p. Kostomarowa umieszczone w „Osnowie”, gdzie chcę postawienia na swoim doszła już granic osaczającego absurdum. Damy później czytelnikom naszym sprawozdanie z tych artykułów, dziś chcemy tylko rozpowiedzieć im o tej krytyce, jaką spotkaliśmy w rosyjskim piśmie.

Autor słusznie powiada na wstępie, że wprowadzenie polemicznych artykułów do poważnego historycznego dzieła, jest bledem ze strony pp. Józefowicza i Iwaniszewa a podobnie jak my, dziwi się, iż na dowód b zstronności swych prac, zysła się p. Józefowicz na obojętność Rządu, który ani pensją, ani rangami, ani krzyżami nie wynagrodził członków komisji dotychczas. Nam się zdaje, iż ten wystrzał zrobiony był zupełnie nie do nas, lecz ażeby obudzić „obojętnych”, i dla tego przechodzimy go milczeniem...

„P. Iwaniszew, powiada on, stara się pokazać nam jak najwięcej plam ciemnych w politycznym i społecznym stanie zachodniej i południowej Rusi, dla tego wyłącznie, ażeby je przypisać zjednoczeniu z Polską i wyrzeczności: „Oto są owoce przyłączenia Rusi do Polski na Lubelskim sejmie!” (Ale i ten wykrzyknik zacytowany na XXIV stronie, położony autor już po cytacie aktu z r. 1522, więc przed tem jeszcze nim nastąpiła Unja). Nie łatwiejszego jak z pamiętników powszedniego bytu, z piśmiennych zabytków kraju, gdzie wolność słowa była nieograniczoną, wypisywać urywki dowodzące niezadowolenia z obecnego stanu rzeczy i według tych wypisów, malować w czarnych kolorach byt kraju. Żeby zebrać w jedno wszystko co złego piszą o sobie dziś Anglicy, to Anglija wydłubiłaby się dla nas najniebezpieczniejszym w świecie krajem. Uważamy za rzecz zupełnie niewłaściwą takie przedmowy, do lawiny do Zbioru takich dokumentów, które mają na celu dać nam pojęcie nie jednej wyłącznie chwili i nie jednego wypadku, lecz ożnajnić z mechanizmem społecznego życia i rozmaitych stron jego. P. Iwaniszew pisze w tym samym tonie, który już nam dokuczył pod piórem Ustriałowa, właśnie ze względu na swą jednostronność. Wszyscy już wiemy bardzo dobrze, że Ruś zachodnia i południowa, wchodząc niegdys w skład państwa pod imieniem Wielkiego księstwa Litewskiego, ze względu na przeważającą w niej masę narodowości, miała charakter rusiński, że połączenie się jej z Polską w 1569 r. nie dokonało się bez pewnej obawy i opozycji, że to połączenie nastąpiło z zagwarantowaniem wiary, języka i obyczajów ze strony Polski i że wślad za tem weszły się machinacje Jezuitów przeciwko wiary, że szlachta przerabiać się zaczęła na polską i katolicką a uciemiężenie ludu wywołało kozacką rewolucję. Są to wiadomości zbyt powszechne dzisiaj. Ani wątpimy, że to wszystko i dopełniać i rozjaśniać faktami potrzeba; ale oprócz tego trzeba coś i nadto, co się nie stosuje wyłącznie do tych powszechnie wiadomych historycznych wypadków, ale dopełniać był historyczny lud ze strony jego wewnętrznej, chociażby ta strona nie miała bezpośredniego stosunku z wiadomym faktem. Zebrane dokumenty w istocie czynią temu żądaniu w pewnej mierze zadość, lecz p. Iwaniszew we wstępnym artykule swoim skoncentrował uwagę czytelnika wyłącznie na punkt jeden. Jego jedyną myślą jest przekonać czytelnika, że połączenie Rusi z Polską było złem największym i źródłem klęsk wszystkich, jakie się na ten kraj zwały. Lecz żeby przekonać o tem, należy dać uprzednio prawdziwy i szczegółowy obraz o stanie kraju i narodowego bytu, jaki był przed wcieleniem onego do Polski, a wtedy przekonaliśmy się, się alzi istotnie te czarne plamy, na które wskazuje autor, pokazały się po Unji, a oprócz tego jeszcze by pozostało do rozstrzygnięcia: czy nie przeszkadzały rozwojowi pomyślności narodowej postrońne przyczyny? W samej rzeczy: czyliż stan Rusi za czasów Olgerdów, Lubartów, Skirgajłów, Swirdrygajłów, był lepszym od tego, jaki istniał przy Zygmuntach w 16 i 17 wiekach? A wszakże musimy być tego przekonani, że p. Iwaniszew uważa go lepszym, gdy Unję z Polską uważa za przyczynę jedyną wszystkiego co było złem w 16 i 17 wiekach. Więc prosimy p. Iwaniszewa o te dowody a natenczas damy mu wiare.

„Z ustaw sejmowych, powiada p. Iwaniszew, podanych przez nas, dają się widzieć wszystkie niekorzyści, jakie spadły na Ruś po złączeniu się onę z Polską.” Tak jest, widzimy te szkody, odpowiemy p. Iwaniszewowi, ale widzimy także i niezaprzeczone korzyści. Najważniejszą korzyścią, jest prawo zupełne służące tej ziemi do podnoszenia wolnego głosu, do wyrażania potrzeb własnych i swoich myśli o stanie i wymaganiach wspólnej ojczyzny i własnego kraju. Widzimy w południowej Rusi i w jej połączeniu z Polską, ciągłą dążność ku ulepszeniu i pojęcie powinności obywatelskich; widzimy wiele przyczyn wewnętrznych i zewnętrznych, tamujących postęp powszechny, lecz obok tego i nieprzerwaną walkę z niemi. W tem pełnem swobodę wyrażania społecznej myśli, w tym ruchu szukającym wyjścia z krytycznego stanu i parciu ku lepszeniu, alboż nie leży ogromna korzyść? W polskiej społeczności, pozbawionej wszelkich własności biurokratycznej centralizacji, leży właśnie dążenie do sformułowania innego porządku anizeli ten, do którego dochodziły państwa innej natury. Zasada onego było nie poświęcenie indywidualności na korzyść nieokreślonej idei państwa, uosobionej wola władzy, lecz zjednoczenie swobodnych jednostek dla wzajemnych korzyści. Oczywiście, iż gdzie są takie zasady, tam społeczność jest ustawicznie pod wpływem podjęć, zawarunkowanych stopniem oświaty jaką posiada, i wszelkie zmiany ustaw i form rządu mogą wypływać li z rozwoju i stopnia narodowej oświaty. Każdy czyn społeczny jest następstwem społecznej myśli; tu wieczna walka pojęć i przekonań przelewa się ciągle ze sfery umysłowej i słowa, do sfery życia; tu bezprawia i nierząd są koniecznym objawem aż do tej chwili, póki się nie ustala zasada państwa nie według apatycznej rezygnacji mass i przeświadczenia się o własnej beznisności, lecz na skutek świadomych przekonań o sprawiedliwości tego lub innego porządku rzeczy, który wspiera doświadczenie ogólne. Ażeby zawyrokoować o losach takiego państwa jak Polska, należało zacząć od tego, czem w innych państwach zawarunkowanych innem politycznym życiem, kończy się zwykło, mianowicie, od stanowiska jej oświaty; żeby więc i działać na nią, należało działać na oświatę i zmianę narodowych pojęć, a wtedy cel polityczny i społeczny dadzą się osiągnąć same przez się. Tak właśnie robili jezuiti. Potrafil oni w krótkim czasie, za pomocą wychowania i reformy pojęć, nie tylko podtrzymać upadający katolicyzm, lecz go rozkrzewić tam nawet, gdzie nie był, zaszczerpić religijny fanatyzm i podkopać w szlachcie ruskiej prawostawną wiarę i starą narodowość. Tą samą drogą mogły wchodzić do umysłów i znajdować zastosowanie i inne idee. Pojęcie o równości praw cywilnych, miało wyłączenie wtedy zastosowanie do jednej szlacheckiej klasy; resztą cała masa ludu zostawała w zupełnem niewolnictwie. Ale koło uprzywilejowane i zamknięte mogło z czasem rozszerzyć się i rozszerzać coraz więcej, aż by zajęło w swój krąg całą masę ludu, w miarę jak pojęcia obywatelskie robiłyby się szersze i dorosły do wysokości idei ogólnej człowieczeństwa, nie będąc związane przesądami. Stąd, przy badaniach nad starożytnością polską, konieczne należy zrozumieć dobrze stopień tych pojęć zawarunkowanych oświatą, pojęć o prawie, obywatelstwie, państwie, słowem o tem wszystkim co stanowi faktyczny byt narodu, a dopiero wywadać sąd o nim.

„Zbadawszy na tej drodze, idąc od wewnętrznych do zewnętrznych objawów, i położenie Polski w rozmaitej epoce i zmiany i polityczne wyobrażenia tego kraju, dliby się wtedy ocenić i wpływ jej na Ruś. Więc koniecznem tu jest uogólnienie pojęć, przekonań, zasad, pobodek, słowem wszystkich tych żywiołów, które wypełniały cywilizację narodową ówczesną i razem z tem, koniecznem jest wskazać, czem była Ruś do zjednoczenia jej z Polską i co ją wyróżniało od tamtej. Wtedy tylko odkryje się co Polacy dali Rusinom i co od nich przejęli, i wtedy zapewne przekonaliśmy się, iż nie połączenie z Polską było przyczyną tych wszystkich klęsk jakie się na Ruś zwały. Czas jest zaprzestać być jednostronnymi i niesprawiedliwym

КАЗЕННЫЕ ОБЪЯВЛЕНИЯ.

OGŁOSZENIA SKARBOWE.

1. С.-Петербургская сохранный казна, по положению своему 16 января 1861 г. состоявшемуся, симъ объявляет, что въ оной будетъ продаваться, съ аукціоннаго торга, заложенное имѣніе помѣщика Феодана Михайловича Галѣевского Виленскаго губерніи Виленскаго уѣзда при имѣніи Бервечи и деревнѣ Паціоли съ землею 276 дес. 1060 саж., на которой поселено крестьянъ 45 душъ, въ доставленной же Виленскимъ губерніи правленіемъ описи значится при означенномъ имѣніи земли 278 дес. 770 саж. и поселенныхъ на оной крестьянъ по 10 ревизіи 41, а на лицо 42 души, — на коемъ долга сохранный казны состоитъ 2,030 рублей. Имѣніе г. Галѣевского будетъ продаваться со всею принадлежаскою землею и всякимъ на оной строеніемъ и съ переводомъ долга по правиламъ сохранный казны, кто пожелаетъ. Торгъ же назначается 15, съ переторжкою 20 сентября 1861 г., въ 2 часа по полудни; почему желающіе купить и благоволятъ явиться въ сохранный казну въ назначенный день и подписаться къ торгу, и во всякое время, до торга, разсматривать бумаги, до производства продажи относящіяся. (472)

1. С.-Петербургская сохранный казна, по положению своему 9 февраля 1861 г. состоявшемуся, симъ объявляет, что въ оной будетъ продаваться, съ аукціоннаго торга, заложенное и просроченное имѣніе помѣщика Феклы Мартыновны Шанивской Витебской губерніи Полоцкаго уѣзда, называемое Шатилово въ деревнѣ Шатилово, Короващина Захатина, Некрытой и Борки съ землею 1017 дес. 231 саж., въ которыхъ поселено 97 крестьянъ, а въ доставленной сему имѣнію описи значится при означенныхъ селеніяхъ земли 1017 дес. 239 саж. и поселенныхъ въ оныхъ крестьянъ 98 по 10 ревизіи, а на лицо 79, на коемъ долга сохранный казны состоитъ 11,740 рублей. Имѣніе г. Шанивской будетъ продаваться со всею принадлежаскою къ нему землею и всякимъ на оной строеніемъ и съ переводомъ долга по правиламъ сохранный казны, кто пожелаетъ. Торгъ же назначается 22, съ переторжкою 28 сентября 1861 г., въ 2 часа по полудни; почему желающіе купить и благоволятъ явиться въ сохранный казну въ назначенный день и подписаться къ торгу, и во всякое время, до торга, разсматривать бумаги, до производства продажи относящіяся. (474)

1. С.-Петербургская сохранный казна, по положению своему 17 февраля 1861 г. состоявшемуся, симъ объявляет, что въ оной будетъ продаваться, съ аукціоннаго торга, заложенное и просроченное имѣніе помѣщика Адама Георгиевича Шаумана, Витебской губерніи Лепельскаго уѣзда называемое Низолово съ деревнями Заручевые, Низоловые Козловщины, Скакуновщины, Залѣсьи или Заленки, въ которыхъ поселено 358 крестьянъ, а въ доставленной сему имѣнію губерніи правленіемъ описи значится при означенныхъ селеніяхъ земли 2412 д. 872 с. и поселенныхъ на оной 340 крестьянъ по 10-й ревизіи, а на лицо 353, на коемъ долга сохранный казны состоитъ 36,990 руб. Имѣніе г. Шаумана будетъ продаваться, со всею принадлежаскою къ нему землею и всякимъ на оной строеніемъ и съ переводомъ долга по правиламъ сохранный казны, кто пожелаетъ. Торгъ же назначается 11, съ переторжкою 15 сентября 1861 г., въ 2 часа по полудни; почему желающіе купить и благоволятъ явиться въ сохранный казну въ назначенный день и подписаться къ торгу, и во всякое время, до торга, разсматривать бумаги, до производства продажи относящіяся. (475)

1. С.-Петербургская сохранный казна, по положению своему 21 февраля 1861 г. состоявшемуся, симъ объявляет, что въ оной будетъ продаваться, съ аукціоннаго торга, заложенное и просроченное имѣніе помѣщиковъ Северина Александра Казиміра, Николая и Розы Гандка, Витебской губерніи Невельскаго уѣзда, называемое Боброво съ деревнею Шубарино съ землею 187 дес., въ коемъ поселено крестьянъ 14, а въ доставленной сему имѣнію губерніи правленіемъ описи, значится при означенномъ имѣніи земли то же самое количество поселенныхъ въ ономъ крестьянъ по 10 ревизіи и на лицо 17, на коемъ долга сохранный казны состоитъ 1,250 р. Имѣніе г. Гандка будетъ продаваться, со всею принадлежаскою къ нему землею и всякимъ на оной строеніемъ и съ переводомъ долга по правиламъ сохранный казны, кто пожелаетъ. Торгъ же назначается 18, съ переторжкою 21 октября 1861 г., въ 2 часа по полудни; почему желающіе купить и благоволятъ явиться въ сохранный казну въ назначенный день и подписаться къ торгу, и во всякое время, до торга, разсматривать бумаги, до производства продажи относящіяся. (476)

1. Отъ Виленскаго губернскаго правленія объявляется, что въ слѣдствіе постановленія его, 22 мая сего года состоявшагося, на удовлетвореніе признанныхъ подлежащими безспорному взысканію долговъ еврейск. Евны и Беры-Лейбы Менделовичей Дерелювъ, а именно: а) Евны Дерели дворянскія Барановичамъ въ степени дворянина Чеховича по росписи 34 р. и наследникамъ Викентіи Гаурилевича въ степени должника ихъ еврей Шолома Дашевскаго по заемному письму 150 руб. съ процентами, изъ коихъ слѣдуетъ погасить долгъ Викентіи Гаурилевича помѣщицѣ Вайскаго по рѣшенію Омскаго уѣзднаго суда 57 р. съ процентами съ 23 апреля 1836 г. и б) Беры-Лейбы Дерели наследникамъ дворянина Викентіи Гаурилевича по заемному письму 100 р. съ процентами, подвержены въ публичную продажу два деревянныя одно-этажные дома ихъ Дерелювъ въ г. Омскѣ состоящія, оцененныя: принадлежатъ еврей Менделовичу Дерелю въ 360 р. и Беру-Лейбу Менделовичу Дерелю въ 120 р., и для произведенія же таковой продажи каждому дому поразъ назначенъ въ присутствіи Омскаго уѣзднаго суда срокъ торгамъ 31 числа іюля мѣсяца сего года, съ 11 часовъ утра, съ законною послѣдностію чрезъ три дня переторжкою. Желающіе разсматривать бумаги, относящіяся къ этой публичной и продажѣ, могутъ найти оныя въ упомянутомъ уѣздномъ судѣ. Іюня 30 дня 1861 г. Секретарь Комааръ. Столначальникъ Кодзь. (484)

1. St. Petersburgska kassa zachowawcza, w skutek postanowienia swego 16 stycznia 1861 r. następnego, niniejszem ogłasza, iż w niej będzie się sprzedawał z publicznego targu, zastawiony i przeoczony majątek obywatela Teofana Galejewskiego, w Wilenskiej gubernii w Wilenskim powiecie przy majątku Berwezu i wsi Paciołi z ziemią 276 dz. 1060 sąż., na której osiadłych włościan liczy się 45, w przysyłanym zaś przez Wilenski rząd gubernjalny inwentarzu wymieniono w tym majątku ziemi 278 dz. 770 sąż. i osiadłych na niej włościan podług 10 rewizji 41, a obecnych 42, na którym długi do kassy zachowawczej należnego liczy się 2,030 rubli. Majątek p. Galejewskiego sprzedaje się ze wszystkimi należąciami doń gruntami i ze wszelkiem zabudowaniem, oraz z przelewem długu, według przepisów kassy zachowawczej, jeżeli kto będzie życzył. Targ jest naznaczony dnia 15, a przetarg 20 września 1861 roku, o godz. 2 po południu; przeto życzący kupić, zechcą przybyć do kassy zachowawczej w dniu naznaczonym i stanąć do targów, w każdym zaś przed targami czasie mogą być rozpatrywane papiery tej sprzedaży dotyczące się. (472)

1. St. Petersburgska kassa zachowawcza, w skutek postanowienia swego 9 lutego 1861 roku następnego, niniejszem ogłasza, iż w niej będzie się sprzedawał z publicznego targu, zastawiony i przeoczony majątek obywatelki Tekli Szaniawskiej, w gub. Witebskiej w pow. Połockim zwany Szatyłowo, z wsiami: Szatyłowce, Korowawszczyna, Zachlebio, Niekrytoj i Borki, z ziemią 1017 dz. 239 sąż., na której osiadłych włościan liczy się 97, w przysyłanym zaś inwentarzu tego majątku wymieniono przy rzeczonych wsiach ziemi 1017 dz. 239 sąż. i włościan na niej osiadłych 98 podług 10 rewizji, a obecnych 79, na którym długi do kassy zachowawczej należnego liczy się 11,740 r. Majątek p. Szaniawskiej sprzedaje się ze wszystkimi należąciami doń gruntami i ze wszelkiem zabudowaniem, oraz z przelewem długu, według przepisów kassy zachowawczej, jeżeli kto będzie życzył. Targ jest naznaczony dnia 22, a przetarg 28 września 1861 r., o godz. 2 po południu; przeto życzący kupić, zechcą przybyć do kassy zachowawczej w dniu naznaczonym i stanąć do targów, w każdym zaś przed targami czasie mogą być rozpatrywane papiery tej sprzedaży dotyczące się. (474)

1. St. Petersburgska kassa zachowawcza, w skutek postanowienia swego 17 lutego 1861 roku następnego, niniejszem ogłasza, iż w niej będzie się sprzedawał z publicznego targu, zastawiony i przeoczony majątek obywatela Adama syna Jerzego Szaumana, w gub. Witebskiej w pow. Lepelskim nazywany Nizolowie z wsiami Zaruczewje, Nizogolowie, Kozłowszczyna, Skakunowszczyna, Zalesie czyli Zaleki, w których włościan osiadłych liczy się 358, w przysyłanym zaś przez rząd gubernjalny inwentarzu tego majątku wymieniono przy wsiach rzeczonych ziemi 2412 dz. 872 sąż. i osiadłych na niej włościan 340 podług 10 rewizji, a obecnych 353, na którym długi do kassy zachowawczej należnego liczy się 36,990 rub. Majątek p. Szaumana sprzedaje się ze wszystkimi należąciami doń gruntami i ze wszelkiem zabudowaniem, wraz z przelewem długu, według przepisów kassy zachowawczej, jeżeli kto będzie życzył. Targ jest naznaczony d. 11, a przetargiem 15 września 1861 r., o godz. 2 po południu; przeto życzący kupić, zechcą przybyć do kassy zachowawczej w dniu naznaczonym i stanąć do targów, w każdym zaś przed targami czasie mogą być rozpatrywane papiery tej sprzedaży dotyczące się. (475)

1. St. Petersburgska kassa zachowawcza, w skutek postanowienia swego 21 lutego 1861 roku następnego, niniejszem ogłasza, iż w niej będzie się sprzedawał z publicznego targu, zastawiony i przeoczony majątek obywateli: Sewerina, Aleksandra, Kazymerza, Mikolaja i Róży Haskow, w gub. Witebskiej w Nowelskim powiecie położony, zwany Bobrowo z wsią Szubaryno z ziemią 187 dz., gdzie osiadłych włościan jest 14, w inwentarzu zaś tego majątku przez rząd gubernjalny przysyłanym wymieniono, iż w tym majątku ziemi znajduje się taż sama ilość, a obecnych włościan w 10 rewizji zapisanych jest 17, na którym długi do kassy zachowawczej należnego liczy się 1,250 rubli. Majątek pp. Haskow sprzedaje się ze wszystkimi należąciami doń gruntami i ze wszelkiem zabudowaniem, oraz z przelewem długu, według przepisów kassy zachowawczej, jeżeli kto będzie życzył. Targ jest naznaczony dnia 18, a przetarg 21 października 1861 r., o godz. 2 po południu; przeto życzący kupić, zechcą przybyć do kassy zachowawczej w dniu naznaczonym i stanąć do targów, w każdym zaś przed targami czasie mogą być rozpatrywane papiery tej sprzedaży dotyczące się. (476)

1. Wilenski rząd gubernjalny ogłasza, iż w skutek jego postanowienia 22 maja ter. roku następnego, na zaspokojenie uznanych jak należących do bezspornego uzyskania długów żydów Jewny i Bery-Lejby Mendelowiczów Derelów, a mianowicie: a) Jewny Dorela szlachcie Baranowiczom w stopniu szlachcica Czechowicza za rewersem 34 rub. i spadkobiercom Wincentego Haurykiewicza w stopniu ich dłużnika żyda Szoloma Danuszewskiego za obligiem 150 rubli z procentami, z których należy zaspokoić dług Wincentego Haurykiewicza, obywatelce Ważyńskiej za wyrokiem Osmiańskiego sądu powiatowego 57 rubli z procentami od 23 kwietnia 1836 roku; i b) Bery-Lejby Dorela, spadkobiercom szlachcica Wincentego Haurykiewicza za obligiem 100 rubli z procentami, wystawione zostają na publiczną sprzedaż dwa drewniane jednopiętrowe domy rzeczonych Derelów, w m. Osmianie położone, ocenione: należący do żyda Jewny Mendelowicza Dorela na 360 rubli, i do Bery-Lejby Mendelowicza Dorela na 120 rub., dla uskutecznienia tej sprzedaży po osobno każdego domu, w Osmiańskim sądzie powiatowym będzie się odbywał targ d. 31 lipca ter. 1861 r., o godz. 11 zrana, ze zwykłym we trzy dni przetargiem; życzący rozpatrywać papiery, tej publikacji i przedaży dotyczące się, mogą je znaleźć w tymże sądzie powiatowym. Dnia 30 maja 1861 roku. Radca Giecold. Sekretarz Komar. Nacz. Stolu Kodz. (404)

1. Отъ С.-Петербургской сохранный казны, въ слѣдствіе ея постановленія, объявляется, что заложенное бывшему заемному банку имѣніе чиновника 8 класса Антона Осипова Плятеръ-Плохockаго, Могилевской губерніи Оршанскаго уѣзда съ землею разныхъ качествъ 5,715 дес. 170 с., на коей поселено ревизскихъ 743, а на личныхъ 470 крестьянъ, за неплатежъ долга по займу, назначено въ публичную продажу 18, съ переторжкою 21 числа сентября сего 1861 г. въ сохранный казны. Желающіе купить это имѣніе могутъ разсматривать въ оной казніи бумаги до производства таковой продажи относящіяся. (483)

1. Отъ Виленскаго приказа общественного призванія объявляется, что для выручки ссудаго долга и прочихъ казенныхъ недоимокъ, согласно постановленію, 13 іюня сего 1861 г. состоявшемуся, будетъ производиться въ присутствіи оного торгъ 16 числа наступающаго октября мѣсяца, съ законною чрезъ три дня переторжкою, на продажу имѣній Краснополь и Истъ помѣщиковъ Дисненскаго уѣзда Августа и Адама Милашевичей, — первого съ 54 мужескаго пола душами, 352½ десятинами земли и со всеми къ оному принадлежаскими, оцененнаго по десятилетней сложности дохода въ 9,236 р., и второго съ 14 мужескаго пола душами, 162 десятинами земли и со всеми къ оному принадлежаскими, оцененнаго по десятилетней сложности дохода въ 3,638 р. сер. А потому желающіе участвовать, благоволятъ явиться къ означеннымъ торгамъ съ благонадежными залогами въ приказъ, гдѣ могутъ видѣть и предъ наступленіемъ сроковъ той говы относящіяся къ этимъ имѣніямъ документы. Іюня 24 дня 1861 года. Ис. д. непрѣмимаго члена Нагловскій. За Секретаря Поплавскій. Столначальникъ Ковалевскій. (470)

1. Сенаторъ, тайный совѣтникъ графъ Станиславъ Осиповичъ Россакowski съ супругою Александрою Ивановою и служанкою Лудовикою Рожанскою отъправляется за границу. Колл. асс. Зубовичъ. (482)

1. Жена отставнаго штабсъ-капитана Изабелла Боретти отъправляется за границу. Колл. асс. Зубовичъ. (481)

2. Отъ Виленскаго губернскаго правленія объявляется, что въ слѣдствіе постановленія его, 31 мая сего года состоявшагося, для рѣшительнаго приведенія въ извѣстность всѣхъ долговъ и имущества помѣщицы Дисненскаго уѣзда Гертруды Іосифовны Пичиной, на о новоніи 1005 и послѣдующихъ ст. X Т. ч. 2-й, сдѣланъ 9-ти-мѣсячный вызовъ всѣхъ кредиторовъ и должниковъ, со дня послѣдняго причисленія о томъ объявленія въ Сенатскихъ вѣдомостяхъ, съ тѣмъ, чтобы всѣ частныя лица, имѣющія къ ней претензіи или знающія о имуществѣ или капиталѣхъ, къ ней принадлежатыхъ, а казенныя присутственныя мѣста о числящихся на ней казенныхъ взысканіяхъ, прислали о семъ до истеченія выше означеннаго срока, въ сіе правленіе прошенія и требованія; при чемъ первыя предваряются, что въ случаѣ необъявленія ими въ выше означенный срокъ своихъ претензій, они лишены будутъ участія въ конкурсѣ, а за утайку имѣнія должницъ Пичиной принадлежатскаго, подвергнутся взысканію по суду. Іюня 17 дня 1861 г. Совѣтникъ Гецолдъ. Секретарь Комааръ. Столначальникъ Кодзь. (441)

2. Отъ Виленскаго губернскаго правленія объявляется, что въ слѣдствіе постановленія его, 4 мѣн. мал. состоявшагося, на удовлетвореніе признанной подлежащей безспорному взысканію, постановленіемъ Лидскаго земскаго суда вошедшимъ въ законную силу, претензіи дворянина Ивана Антонова Запасника къ дворянину же Степану Степанову Вильбику по заемному письму въ 75 р. съ процентами прострѣпаемой, подвержена въ публичную продажу принадлежащая Вильбику ½ часть участка земли, Вильбики называемая, Лидскаго уѣзда въ 4 ставъ состоящая, заключающаго земли 25 десятины, оцененнаго 200 р., находящагося въ неразрѣдномъ владѣніи съ братьями Петромъ и Иваномъ Вильбиками, и для произведенія таковой продажи, назначенъ въ присутствіи Лидскаго уѣзднаго суда срокъ торгамъ 26 числа іюля сего года, съ 11 часовъ утра, съ законною послѣдностію чрезъ три дня переторжкою; желающіе разсматривать бумаги относящіяся къ этой публичной и продажѣ, могутъ найти оныя въ упомянутомъ уѣздномъ судѣ. Іюня 15 дня 1861 года. Совѣтникъ Гецолдъ. Секретарь Комааръ. Столначальникъ Кодзь. (430)

2. Могилевскій приказъ общественного призванія объявляет, что въ присутствіи его будетъ производиться 7 августа 1861 года торгъ, съ переторжкою чрезъ три дня, на поставку для Могилевскихъ христіанскихъ и еврейскихъ богоугодныхъ заведеній и сиротскаго дома, равно и для узавѣдывъ больницы въ теченіи трехъ лѣтъ, считая съ 1 января 1862 по 1 января 1865 года разныхъ припасовъ и матеріаловъ, какъ то: муки, крупы, говядины, соли, сала, масла картофеля, сѣна, овса, соломы, дровъ, свѣчей, масла коноплянаго и ламповаго, фителя и прочаго, равно одежды, обуви и разныхъ холщевыхъ и суконныхъ вещей по образцамъ, какъ для означенныхъ заведеній, такъ равно и для узавѣдывъ больницы Могилевской губерніи на сумму примерно въ годъ до 35,000 руб. сер. Почему желающіе участвовать въ этомъ торгѣ и взять подрядъ этой поставки частями или все вмѣстѣ, какъ для приказа выгодно будетъ, могутъ явиться въ сей приказъ къ назначенному для торга сроку, съ благонадежными залогами и надлежащими видами о своемъ званіи и правахъ на вступленіе въ казную въ договоры. Іюня дня 1861 года. (453)

3. 1861 г. мая дня. Виленская гражданская палата на основаніи приложенія къ ст. 2331 X Т. 1 ч. прод. Зак. Граж. (изд. 1857 г.) объявляет, что довѣренность отъ Фалка, Давида-Шлюмова Майзеля и Хаи-Соры Абеловой Томимъ, отцу ихъ Давиду-Шлюмовъ Лейбовичу Майзелю выдана на хожденіе и подтверженіе залогоу дома ихъ, въ г. Вильнѣ подл. N. 233 состоящаго, и 11 апреля 1860 г. въ сей палатѣ явленная, уничтожается и почитается неимѣющею никакой силы въ отношеніи Томимъ. (442)

1. St. Petersburgska kassa zachowawcza w skutek postanowienia swego ogłasza, że zastawiony w byłym banku pożyczkowym majątek urzędnika 8 klasy Antoniego syna Józefa Plater-Plochockiego, w Mohylewskiej gubernii w Orszańskim pow. położony, zawierający ziemi różnej dobroci 5,715 dzieś. 170 sążni, na której osiadłych włościan jest według rewizji 743, a obecnych 470, za nieopłatność długu pożyczkowego wystawiony zostaje na publiczną sprzedaż z targu dnia 18, z przetargiem d. 21 września ter. 1861 roku w kassie zachowawczej. Życzący kupić ten majątek mogą rozpatrywać papiery tej sprzedaży dotyczące się w tejże kassie zachowawczej. (483)

1. Wilenski urząd powszechnego opatrzenia ogłasza, iż dla wyreczenia długu pożyczkowego i innych zaległości skarbowych, stosownie do postanowienia 13 czerwca ter. 1861 r. następnego, będzie się odbywał w tym urzędzie targ d. 18 nast. października, ze zwykłym we trzy dni przetargiem, na sprzedaż majątków Krasnopol i Ist obywateli Dziśnieńskiego powiatu Augusta i Adama Miłaszewiczów, — pierwszego z 54 włościanami płci męskiej, 352½ dziesięcinami ziemi i ze wszystkimi przynależnościami, ocenionego w stosunku dochodu dziesięcioletniego 9,236 r., i ostatniego z 14 włościanami płci męskiej, ze 162 dziesięcinami ziemi i ze wszystkimi przynależnościami, ocenionego w stosunku dochodu dziesięcioletniego 3,638 rub. sr.; przeto życzący uczestniczyć w tych targach, zechcą przybyć na nie z pewnemi ewikcjami do urzędu, gdzie i przed terminem targów mogą być rozpatrywane dokumenta tych majątków dotyczące się. Dnia 24 czerwca 1861 roku. Pef. ob. członka ciąglego Nagłowski. Za Sekretarza Popławski. Nacz. Stolu Kowalewski. (470)

1. Senator, radca tajny hrabia Stanisław Kosakowski z żoną Aleksandrą i służącą Ludwiką Rożańską wyjeżdża za granicę. Ass. koll. Zubowicz. (482)

1. Żona dymissjonowanego sztabś-kapitana Izabella Boretty wyjeżdża za granicę. Ass. koll. Zubowicz. (481)

2. Wilenski rząd gubernjalny ogłasza, iż w skutek jego postanowienia 31 maja ter. roku następnego, dla stanowczego wyświecenia wszystkich długów i funduszów obywatelki powiatu Dziśnieńskiego Gertrudy Pichiny, na zasadzie 1005 i następujących art. X T. Cz. 2 Zb. Pr. Cyw., czyni się wezwanie w terminie dziewięćmiesięcznym wszystkich jej wierzytelci; dłużników, od dnia ostatniego wydrukowania o tem ogłoszenia w gazecie Senackiej, z zastrzeżeniem, iżby wszyscy prywatni mający do niej pretensję lub wiedzący o majątku albo o kapitałach do niej należących; skarbowe zaś urzędy o liczących się na niej należnościach skarbowych, przysłali o tem w ciągu tego terminu do tego rządu prośby i żądania; przyczem pierwsi zawiadamiają się, iż w razie, jeśli w owym terminie nie uwiadomią o swych pretensjach, pozbawieni będą prawa uczestniczenia w konkursie, a za ukrycie funduszu do odłożonej Peczykieli należącego, ulegną sądowej odpowiedzialności. Dnia 17 czerwca 1861 roku. Radca Giecold. Sekretarz Komar. Nacz. Stolu Kodz. (441)

2. Wilenski rząd gubernjalny ogłasza, iż w skutek jego postanowienia w dniu 4 zeszł. maja następnego, na zaspokojenie przyznanej należącej do bezspornego uzyskania postanowieniem Lidskiego sądu ziemskiego, weszłemu w prawną moc obowiązującą, pretensji szlachcica Jana syna Antoniego Zapasnika do szlachcica Stefana syna Stefana Wilbika za obligiem na 75 rubli z procentami wystosowanej, wystawiona zostaje na publiczną sprzedaż należąca do Wilbika trzecia część schedy Wilbiki zwaney, w Lidskim powiecie w 4 stanie położonej, zawierającej ziemi 25 dziesięcin, ocenionej 200 rubli, zostającej w nierozdzielnem władaniu Piotra i Jana Wilbików, i dla uskutecznienia tej sprzedaży, w Lidskim sądzie powiatowym będzie się odbywał targ dnia 26 lipca ter. 1861 r., o godz. 11 zrana, ze zwykłym we trzy dni przetargiem; życzący rozpatrywać papiery tej przedaży i publikacji dotyczące się, mogą je widzieć w tymże sądzie powiatowym. Dnia 15 czerwca 1861 r. Radca Giecold. Sekretarz Komar. Nacz. Stolu Kodz. (430)

2. Mohylewski urząd powszechny opieki ogłasza, iż w nim będzie się odbywał 7 sierpnia 1861 roku targ, z przetargiem we trzy dni, na dostarczenie dla Mohylewskich chrześcijańskich i żydowskich zakładów dobroczynnych i domu sierot, tudzież dla szpitalów powiatowych w ciągu trzech lat, licząc od 1 stycznia 1862 do 1 stycznia 1865 roku, różnych zapasów i materiałów, jako to: maki, krup, mięsa, soli, słoniny, masła, kartofli, siana, owsa, słomy, drzewa opałowego, świec, oleju konopnego i lampowego, knotów i innych potrzeb, oraz odzienia, obuwi i różnych rzeczy płóciennej i sukiennej według wzorów, tak dla rzeczonych zakładów, jako też i dla szpitalów powiatowych gubernii Mohylewskiej, na sumę mniej więcej do 35,000 rubli sr. na rok. Przeto życzący uczestniczyć w tych targach, i podjąć się u kutecznienia tego dostarczania częściami lub hurtem, jak się to dla urzędu okaże rzeczą korzystniejszą, mogą przybyć do tego urzędu na naznaczony na targ termin, z pewnemi ewikcjami i należytemi świadectwami, dotyczącymi się ich rodowitości i praw do zawierania umów ze skarbem. Dnia czerwca 1861 roku. (453)

3. 1861 r. maja dnia. Wilenska izby cywilna na mocy dodatku do art. 2331 X T. 1 Cz. kont. Pr. Cyw. (wyd. 1857 r.) ogłasza niniejszem, iż plenipotentja wydana przez Falka, Dawida, Szlomowicza Majzela i Chai-Sory Abelowoj Tomim oju swemu Dawidowi-Szłomie Lejbowiczowi Majzelowi na zastawienie domu ich w Wilnie pod N. 238 będącego i d. 11 kwietnia w tejże izbie przyznana uniważnia się i uważa się za nieobowiązującą względem Tomim. (442)

3. Виленская палата государственных имуществ объявляет, что 16 наступающего августа будут производиться в оной торги, на съезженное чрез три дня переторжкою, на продажу 8,981 строевых бревен из казенных дач Виленской губернии.

ВЪДОМОСТЬ

околичества лесных материалов, назначенных к продаже из дач Виленской губернии.

Название лесничества и лесных дач, изъ коих предполагается продажа лесных материалов.

Лесничество Виленское.

Дачи: Матакемская

Курмелянская

Шемпольская

Сподвишская

Княжская

Ржепа Гульбинская

Слободская

Елчменская

Лаваршская

Массанская

Раканьская

Лесничество Ошмянское.

Дачи: Бакштанская

Трабская

Марковская

Дзевинская

Войстомская

Якштанская

Налибоцкая

Даушиская

Городиловская

Сморгонская

Денепольская

Лесничество Лидское.

Дачи: Коняевская

Дубицкая

Новодворская

Василишская

Борунская

Егловская

Стецковская

Колеснишская

Рожанковская

Лесничество Свентянского.

Дачи: Мациониская

Комаровская

Колонийская

Швинтовская

Коркожиская

Желядская

Помотская

Сычиненская

Кутежская

Купишская

Лытунская

Нестанская

Потриская

Лабонарская

Лесничество Виленское.

Дачи: Губская

Копачевская

Мядельская

Радомская

Оселишская

Костеневская

Вилкашская

Гриневская

Круковская

Христовская

Лесничество Дисненское.

Дачи: Куриловская

Передельская

Янискская

Завельская

Скакуповская

Королевская

Пржедольская

Березвская

Задорская

Лесничество 2 Троковское.

Дачи: Олкенская

За губернского лесничего капитана

Ис. д. Дзюпроизводитель Корево. (390)

2. Отъ Виленского губернского правления объявляется, что въ слѣдствіе постановленія его, 11 апрѣля сего года состоявшагося, на удовлетвореніе признаннаго подлежащимъ безспорному высказанію пошедшаго въ законную силу опредѣленія Виленскаго уезднаго суда пска дворянина Казимира Яковлева Малаховскаго, степенью коего нѣтъ представлять сынъ его Францъ Казимировъ Малаховскій, къ дворянству Станиславу Касперовичу, по закладной сдѣлкѣ въ 120 руб. проситъ, а именно, въ публичную продажу находящейся въ закладѣ Малаховскаго участка земли Касперовича, Лидскаго уѣзда, 1 стана, въ окрестности Соколовъ состоящей, заключающей земли 15 десятинъ, оцененной по 10-ти-лѣтней сложности чистаго дохода въ среднемъ количествѣ за 10 лѣтъ до оцѣнки получающагося 150 р., и для произведенія таковой продажи назначенъ въ присутствіи Лидскаго суда срокъ торгамъ 28 числа іюля мѣсяца, съ 11 часовъ утра, съ узаконенною посылкою чрезъ три дня переторжкою, желающіе разсматривать бумаги, относящіяся къ этой публикации и продажѣ, могутъ найти оныя въ упомянутомъ уездномъ судѣ. Іюня 24 дня 1861 г.

Совѣтникъ Гейгольдъ.

Секретарь Гомаръ.

Столовачальникъ Подольскій. (471)

3. Наставникъ наблюдатель Александровскаго кадетскаго корпуса, статскій совѣтникъ Генрихъ Карловичъ Ланкенъ и супруга статскаго совѣтника Устиныя Игнатьевича Крукоская съ дочерью дѣвицею Михаиловою Ивановною Крукоскою отпавляются за границу. (452, 458)

3. Губернскій секретарь Феликсъ Осеничъ Завадскій и Виленскій мѣщанинъ еврей Мовша Лейбовъ Эйгесъ съ внукомъ своимъ Лейбою Эйгесомъ отправляются за границу. Колл. асс. Зубовичъ. (464 и 465)

3. Wileńska izba dóbr państwa ogłasza, iż dnia 16 nast. sierpnia będą się w niej odbywały targi, ze zwykłym we trzy dni przetargiem, na sprzedaż 8,981 bierwion budowlowych z lasów skarbowych gubernii Wileńskiej.

ilości materiałów lesnych, przeznaczonych na sprzedaż z lasów gubernii Wileńskiej.

Строевыхъ бревенъ изъ казенныхъ дачъ Виленской губернии.

Название лесничества и лесных дач, изъ коих предполагается продажа лесных материалов.

Лесничество Виленское.

Дачи: Матакемская

Курмелянская

Шемпольская

Сподвишская

Княжская

Ржепа Гульбинская

Слободская

Елчменская

Лаваршская

Массанская

Раканьская

Лесничество Ошмянское.

Дачи: Бакштанская

Трабская

Марковская

Дзевинская

Войстомская

Якштанская

Налибоцкая

Даушиская

Городиловская

Сморгонская

Денепольская

Лесничество Лидское.

Дачи: Коняевская

Дубицкая

Новодворская

Василишская

Борунская

Егловская

Стецковская

Колеснишская

Рожанковская

Лесничество Свентянского.

Дачи: Мациониская

Комаровская

Колонийская

Швинтовская

Коркожиская

Желядская

Помотская

Сычиненская

Кутежская

Купишская

Лытунская

Нестанская

Потриская

Лабонарская

Лесничество Виленское.

Дачи: Губская

Копачевская

Мядельская

Радомская

Оселишская

Костеневская

Вилкашская

Гриневская

Круковская

Христовская

Лесничество Дисненское.

Дачи: Куриловская

Передельская

Янискская

Завельская

Скакуповская

Королевская

Пржедольская

Березвская

Задорская

Лесничество 2 Троковское.

Дачи: Олкенская

За губернского лесничего капитана

Ис. д. Дзюпроизводитель Корево. (390)

2. Wileński rząd gubernialny ogłasza, iż w skutku jego postanowienia 11 kwietnia ter. roku następnego, na zaspokojenie przynależącej do bezspornego uzyskania weszłym w prawną moc obowiązującą postanowieniem Lidskiego sądu powiatowego, pretensji szlachcica Kazimierza Malachowskiego, którego stopień obecnie przedstawia syn jego Franciszek Malachowski, do szlachectwa Stanisława Kasperowicza, za obłigiem zastawnym na 120 rubli roszczonej, wystawiony zostaje na publiczną sprzedaż znajdujący się za prawem zastawnym w posiadaniu Malachowskiego kawał ziemi Kasperowicza, w Lidskim powiecie w 1-m stanie w okolicy Sokolach położony, zawierający 15 dziesięcin, oceniony w stosunku czystego rocznego dochodu przez dziesięć lat wyrażanego, 150 rubli, i dla uskutecznienia tej sprzedaży, w Lidskim sądzie powiatowym, naznaczony został targ dnia 28 lipca ter. 1861 roku, od godz. 11 z rana, ze zwykłym we trzy dni przetargiem, życzący rozpatrywać papiery tej sprzedaży, mogą się znaleźć w tymże sądzie powiatowym. Dnia 24 czerwca 1861 roku.

Rada Ciocold.

Sekretarz Komar.

Nacz. Stofu Kods. (471)

3. Nauczyciel dozorujący Aleksandrówskogo korpusu kadetów, radca stanu Henryk Lankenau i radczyni stanu Justyna Krukowska z córką Michaliną wyjeżdżają za granicę. (452, 458)

3. Sekretarz gubernialny Feliks Zawadzki i zyd Wileński mieszczanin Mowsha Lejbowicz Eiges z swoim wnukiem Lejba Eigesem wyjeżdżają za granicę. Ass. koll. Zubowicz. (464 i 465)

3. В Виленский уездный судъ поступило прошение статскаго совѣтника Семена Осипова сына Пора-Леоневича, о признаніи его наследникомъ оставшихся послѣ смерти жены его Іозефы Фомы дочери, урожденной Іюновской, имущества и денежныхъ капиталовъ, по пережиточному документу, совершенному ими супругами въ Виленской палатѣ гражданскаго суда 3 іюля 1859 года за N. 197, а потому сей судъ на основаніи X T. Св. Зак. Гражд. ч. I ст. 1239 вызываетъ наследниковъ покойной Іозефы изъ Іюновскихъ Леоневичевъ, буде они имѣютъ претензію къ означенному имуществу, дабы въ опредѣленный ст. 1241 тогоже тома срокъ, явились въ сей судъ съ доказательствомъ. Мая дня 1861 года.

Секретарь П. Добровольскій. (409)

3. Керенскій 1-й гильдіи купецъ Абрамъ Григорьевъ Карасикъ съ женою Аталією и дочерью Доротією и Базою, а также сыномъ Моисеемъ, и помѣщица Ковенской губерніи, супруга отстав. гвардіи полковника Ольга Михайловна Комаръ съ дочерью Феодією и Ольгою и служанкою Іозефою Минкевичъ отправляются за границу. Колл. асс. Зубовичъ. (459, 460)

ОГЛОШЕНІЯ ПРІВАТНЕ.

ЦЕНО ОБОЕВЪ

у БРАТЪЕВЪ ПЕТРИ въ РИГѢ, BRACI PETRI w RYDZE, нового сорта для нѣмѣннаго годичнаго времени (Saison) изъ наилучшихъ Парижскихъ, Ст. Петербургскихъ и Гельсингфорскихъ фабрикъ отличнѣйшихъ декораций, опредѣленныхъ въ колоннахъ и квадратахъ (Pâstres) принимаемыхъ доставить желаемымъ. 3. (462)

2. Нижнеподписавшіеся поспѣшаю съ увѣдомленіемъ разсылающихъ лотерею на экономіи ШИМАНОВЪ и СЕРОКИ, что розыгрышъ билетовъ втораго отдѣла, третьяго класса, начнется въ Варшавѣ 3 іюля мѣсяца сего года. А потому тѣ изъ нихъ, которые снабдились билетами на предъидущіе классы и ниже подписавшагося, благоволятъ выкупить билеты на третій классъ не позже какъ на канунъ розыгрыша, т. е. въ наступающее воскресенье, іюля 2 дня. Билеты на третій классъ могутъ быть пробиты у нижеподписавшагося по сходнымъ цѣнамъ. Жительство мое на Зарѣчьи, въ домѣ г. Андреевскаго не доходя до моста, близъ Спаской церкви, войдя въ ворота по правой рукѣ вѣшу. Рубинъ Павловичъ Кацианъ. (457)

УВІДОМІЕНІЕ.

Нижеслѣдующимъ тремъ лицамъ у mnie Лотеріе на добра ШИМАНОВЪ и СЕРОКИ изъ билеты до 3-ей классы отдѣла второго, до 1-го по-винны быть выкуплены; зычящъ за се набыч, достач могу в мѣщанку моѣмъ при улцы Нѣмецкѣй в домѣ Курьейскі; Семію Калкинъ. 3. (447)

3. Sprzedaje się nowa, nieużywana KARETA o 2-eh miejscach, na resorach leżących; można ją widzieć w domu Janiszewskich, za Ostrą Bramą, za mostem kolei żelaznej; zapłacić o murgrabiego tegoż domu. Cena rub. sr. 800. (397)

3. Sukcesorowie Adama Napoleona Mirskiego, zesłanego d. 25 maja b. r., wyzwa-ja wszystkich jacy by mogą kredytów, mających prawne dowody, aby z wiadomością należności swoich pospieszyli, w mieście Wilnie do W. Aleksandra Rutkowskiego, mieszkającego w domu pani Buczyńskiej pod N. 261, albo do administracji dóbr Zawierza w pow. Nowoleksan-drowskim położonych. 3. (463)

5. Przedaje się majątek Kokorycze w Mińskiej gubern. w Stukim powiecie w 3 stanie położony o wiorst 30 od miast, portowego Stolców, 20 miast, Nieświża, 5 od miast, portowego Kopyla, i 15 wiorst od szosse; ziemi w jednym obrębie bez szachownię 56 włok, w tém lasu budowlowego i opałowego włok do 20; siana murowanego dwór zbiera corocznie do 8,000 púdów, chat ciągłych włociańskich 21, nadzielenych po 14 dziesięc; ziemi; chat wolnymi ludźmi zasiedlonych 24; chat ogrodników 5, gotowego grosza w majątku przeszło 1,200 r. sr.; dworne zabudowanie wszystkie nowe, w tém dom mieszkalny wygodny i obszerny ogród fruktowy w nim drzew rodzajnych do 300, staw rybny, młocarnia z młynem. Przedaje się z całym inwentarzem, meblami i pojazdami i wszelką gospodarczą ruchomością. O warunkach dogodnych dla nabywcy i cenie dowiedzieć się można w każdym czasie na miejscu lub przez pocztę pod adresem Piotra Rolendy w Nieświżu. (405)

2. Dnia 15 czerwca bież. roku, Bolesław Szolkowski, lat 27, włośw ciemny, oczu światłobłękitnych, mocno zaokrąglony, nosa miernego, twarzy okrągłej i wzrostu średniego, w leśnieniu odzieniu szarem i swym kapeluszu piśniowym cierpiący na myślenie, wyszedłszy za miasto Wilno, już don nie wrócił. Dnia piątego, 19 czerwca, widziany był w Wilkomierzu, lecz dalszy ślad ztamtąd zniknął, i nie wiadomo czy Bolesław Szolkowski tam pozostał, czy udał się gdzie dalej? Jeżeli więc z wymienionym tu cierpiącym kto się spotkał, upraszam z całej duszy o łaskawe nim zaojękowanie się i najręchlejszą wiadomość do Wileńskiego S-to Rafalskiego probostwa, do księdza Łappy, abym mogła jak najspieszniej po rzeczonego mojego brata posłać, wyłożone wydatki powrócić, i wiedzieć: komu byłabym winna wdzięczność dożgonna. 3 lipca 1861 r. w Wilnie. Kunegunda Szolkowska. (466)

2. SOL KREUTZNACHER MUTTERLAUGE sprzedaje po zniżonej cenie. (478)

2. Na Szpitalnym zaułku, na przeciw kamienicy p. Dobrowskiego, sprzedaje się takoważ pod N. 302 i 303; koby zyczył ją nabyć, na się zgłosić do właścicieli tejże kamienicy Pitkiewiczowej. (469)

3. Miński sąd powiatowy otrzymał prośbę radcy stanu Symona syna Józefa Pora-Leonowicza, o uznanie go za spadkobiercę pozostałego po śmierci jego żony Józefy z domu Janowskiej mienia, kapitałów pieniężnych, a to na mocy dokumentu przeżytnego, zawartego przez tychże małżonków i do akt Wileńskiego izby sądu cywilnego w dniu 3 czerwca 1859 r. pod N. 197 wpisanego; przeto sąd ten, na mocy 1239 art. X T. Zb. Pr. Cyw. Cz. I., wyzwa spadkobierców zmarłej Józefy z Janowskich Leonowiczowej, jeżeli roszczą prawo do rzeczonego spadku, izby w naznaczonym 1241 art. tegoż tomu terminie przybyli do tego sądu z dowodami. Dnia maja 1861 roku. (409)

3. Kupiec Rierzeński 1-jej gildy Abram Karasik z żoną Aталіją i córkami Dorotą i Bazą i synem Mojżeszem, oraz obywatelka gubernii Kowieńskiej, żona dymisjonowanego półkownika gwardji Olga Komarowa z córkami Teklą i Olgą i służącą Józefą Minkiewiczową, wyjeżdżają za granicę. Ass. koll. Zubowicz. (459, 460)

3. Kupiec Rierzeński 1-jej gildy Abram Karasik z żoną Aталіją i córkami Dorotą i Bazą i synem Mojżeszem, oraz obywatelka gubernii Kowieńskiej, żona dymisjonowanego półkownika gwardji Olga Komarowa z córkami Teklą i Olgą i służącą Józefą Minkiewiczową, wyjeżdżają za granicę. Ass. koll. Zubowicz. (459, 460)

3. Kupiec Rierzeński 1-jej gildy Abram Karasik z żoną Aталіją i córkami Dorotą i Bazą i synem Mojżeszem, oraz obywatelka gubernii Kowieńskiej, żona dymisjonowanego półkownika gwardji Olga Komarowa z córkami Teklą i Olgą i służącą Józefą Minkiewiczową, wyjeżdżają za granicę. Ass. koll. Zubowicz. (459, 460)

3. Kupiec Rierzeński 1-jej gildy Abram Karasik z żoną Aталіją i córkami Dorotą i Bazą i synem Mojżeszem, oraz obywatelka gubernii Kowieńskiej, żona dymisjonowanego półkownika gwardji Olga Komarowa z córkami Teklą i Olgą i służącą Józefą Minkiewiczową, wyjeżdżają za granicę. Ass. koll. Zubowicz. (459, 460)

3. Kupiec Rierzeński 1-jej gildy Abram Karasik z żoną Aталіją i córkami Dorotą i Bazą i synem Mojżeszem, oraz obywatelka gubernii Kowieńskiej, żona dymisjonowanego półkownika gwardji Olga Komarowa z córkami Teklą i Olgą i służącą Józefą Minkiewiczową, wyjeżdżają za granicę. Ass. koll. Zubowicz. (459, 460)

3. Kupiec Rierzeński 1-jej gildy Abram Karasik z żoną Aталіją i córkami Dorotą i Bazą i synem Mojżeszem, oraz obywatelka gubernii Kowieńskiej, żona dymisjonowanego półkownika gwardji Olga Komarowa z córkami Teklą i Olgą i służącą Józefą Minkiewiczową, wyjeżdżają za granicę. Ass. koll. Zubowicz. (459, 460)

3. Kupiec Rierzeński 1-jej gildy Abram Karasik z żoną Aталіją i córkami Dorotą i Bazą i synem Mojżeszem, oraz obywatelka gubernii Kowieńskiej, żona dymisjonowanego półkownika gwardji Olga Komarowa z córkami Teklą i Olgą i służącą Józefą Minkiewiczową, wyjeżdżają za granicę. Ass. koll. Zubowicz. (459, 460)

3. Kupiec Rierzeński 1-jej gildy Abram Karasik z żoną Aталіją i córkami Dorotą i Bazą i synem Mojżeszem